

Marina Paljušević

KLJUČ ISTINE

Marina Paljušević

KLJUČ ISTINE

Podgorica,
2017.

Ovo nije od mene, već je samo jedan od znakova Njegove milosti prema meni. On mi je pomogao pa je ovo djelo ugledalo svjetlost dana.

Autor

Sva hvala i zahvala pripadaju našem Gospodaru, Allahu, Uzvišenom, Milostivom. Neka su salavat i selam na Njegova poslanika, Muhammeda, njegovu porodicu i ashabe

Islam je prirodna vjera čija je osnova usađena u svaku osobu. To je vjera koja odgovara potrebama čovjeka da bi ostao častan i zdravoga duha i tijela. Tu osnovu promijene roditelji, prijatelji, okolina. I sretan je onaj koji se njoj vratio nakon što je u lavirintu tamnom lutao.

Knjiga koju imate pred sobom je nastojanje jedne naše sestre da prikaže svoj put ka svjetlu kojim ju je Allah, dželle šanuhu, obasjao. Pisana je jednostavnim, svakom razumljivim jezikom, kao što je i sam islam. Sadrži njene lične osjećaje ali i informacije koje su potrebne onima koji žele da se upoznaju sa ljepotom osnovnih islamskih postulata, kao i onima koji žele da svoj iman obnove, osvježe.

Knjigu svesrdno preporučujem svima, početnicima, kao i onima koji iza sebe već imaju dobar dio Puta.

Molim Allaha, dželle šanuhu, da je nagradi za njen trud i upiše joj ovo djelo među dobra, koja će biti potrebna na Sudnjem danu.

Minhen, 07.10.2017.

Kurra hafiz Admir Husić

Kako se samo čovjek olako obmane ljepotama ovoga svijeta, ne razmišljajući o onome šta ga čeka nakon smrti. Tako siguran i uljuljkan iluzijom da će živjeti dugo, da će ostvariti sve što poželi, da će uspjeti u svemu što zamisli i da će se svaki njegov san ostvariti.

Bez cilja lutamo, kao izbezumljeni, trčeci za novcem, slavom, prestižom - egoistično grabeći sve što nam se nudi, zaboravljajući i na osnovne norme ljudskosti, a kamoli na smrt.

Razmisli,

kao ljudsko biće kome je dat razum da misli i srce da osjeća, a potom pogledaj oko sebe. Zar zaista misliš, kao i većina stanovnika zemlje, da si stvoren da živiš nekih šezdesetak godina, umreš - i to je to?

I ja sam mislila da zapravo jeste tako i u toj laži živjela 21 godinu.

A onda sam se probudila, poput nekoga ko se budi iz dugogodišnje kome, poput onoga koji se pita: „Ko sam ja?“, „Šta radim ovdje?“, „Ko me ovdje doveo i zašto?“, „Kuda sad nakon ovog buđenja?!“

Pet ključnih pitanja od čijih odgovora zavisi tvoj život, tvoja smrt i ono što dolazi nakon smrti:

Da li si zadovoljan, srećan, ispunjen i što je najpreče - da li tvoja duša ima mir koji joj je neophodan?

Na barem jedno od mojih pitanja tvoj odgovor je negativan. A ključ za mir u duši je da svi odgovori budu pozitivni.

Duša ne može imati mir ukoliko postoje ozbiljna pitanja na koja nisi našao odgovore.

Ona žudi za pokornošću Onome Koji ju je stvorio i dok god njeno osnovno pravo i potreba ne budu zadovoljeni neće imati svoju harmoniju!

Ko je stvorio dušu?

Onaj Koji je stvorio nebesa, zemlju, sunce, mjesec i sve vidljivo i nevidljivo.

Isti Onaj Koji je tebi i meni dao život, do roka određenog i Koji će nam dati smrt, kada za nju dođe vrijeme i naposletku - Onaj Koji će ti, shodno onome kako si ovaj život živio, urediti i onaj vječni.

Većina ljudi ne vjeruje da je čovjek zapravo stvoren za vječnost, a ne za prolaznost.

Ljudi zaista neće da shvate da je Bog Vladar svega i Onaj koji upravlja svime, i da su dužni da Mu se pokoravaju.

Čak i sama smrt koju svakodnevno gledaju nije im dovoljna opomena.

Smrt - ono od čega bismo pobjegli, a znamo da ne možemo; ono što bismo da odgodimo, a znamo da nemamo nadmoć nad tim; ono od čega strahujemo do te mjere da i od same pomisli na nju zadrhtimo a umaći joj ne možemo.

ŠTA ĆEŠ KADA UMREŠ?

Ko sam ja? I zašto ti postavljam čudna, zastrašujuća pitanja od kojih te podilazi jeza?

Zapitkuje te neko ko je živio u neznanju i iluziji dvadeset i jednu godinu.

Bila sam hrišćanka, a sada sam muslimanka.

Jedna od onih muslimanki koje klanjaju pet puta dnevno i čije je tijelo pokriveno tako da nam se vide samo lice i šake.

Odgajana sam kao hrišćanka, pravoslavka, ona koja vjeruje u svetce, Isusovo raspeće zarad naših grijeha, u to da će svi ljudi otići u raj. Slavila sam božice, uskrse, slave, palila svijeće za mrtve, žive itd., dakle - sve ono što hrišćani inače čine.

Mislila sam tada, dovoljno je da budem dobar čovjek i biće mi dobro, o tom „životu nakon smrti“ samo sam znala da postoje raj i pakao i da će dobri ljudi ići u uživanje, a loši u vatru.

Biblija, kao sveto pismo, bilo je nešto čime su samo popovi i monasi bili zaduženi da izučavaju i znaju, na nas obične ljude se to nije odnosilo.

Vjera se, kao što rekoh, svodila na česte slave i riječke odlaske u crkvu gdje bismo molili svetce.

Isus je za mene bio „Božiji sin“ koji je žrtvovan na krstu da bi moji grijesi bili oprosteni i da bih otišla u raj.

Krstila sam se iako mi nikada niko nije objasnio šta zaista znači „sveto trojstvo“, a iskrena da budem ni danas mi nije jasno. Takođe pouzdano znam da većini hrišćana to nije jasno.

Ali, običaji predaka su bili sveti i morali su se poštovati. Moralo se ići istim stopama, a ako bi ti ponekad i proradila pamet pa se zapitao „Šta ovdje nije u redu?“ morao si automatski da eliminišeš takve misli iz glave zarad harmonije u kući i u društvu.

Od svih deset Božijih zapovjesti znala sam ih svega par, među koje nisu potpadale prve dvije (ne imaj drugog boga osim mene, ne pravi sebi lika rezana), a koje se direktno kose sa onim što hrišćani čine.

Vjerovanje u svetce, držanje ikona na zidovima i molitva njima je zapravo pripisivanje Bogu sudruga, a On ga nema.

Bog je Jedan, Jedini, za sve nas, ko god da smo, koja god da nam je boja kože, nacija ili vjera. On nas je sve stvorio i niko Mu ravan nije, dužni smo se samo Njemu pokoravati onako kako On to od nas traži.

Svaki čovjek kome je razum dat, ukoliko bude tragao za istinom, istraživao, izučavao, čitao, pravedno rasuđivao i nepristrasno donosio zaključke doći će, Božijom voljom, do istine.

A istina je zapravo za nas najbolja iako joj većina ljudi leđa okreće iz straha da se suoči sa njom.

KAKO SAM DOŠLA DO ISTINE?

Uz pomoć bolesti.

Bolesti koja je razarala moj život, tijelo i psihu. Malo je čudno reći da je bolest nešto što je dovelo do pozitivne promjene u nečijem životu, ali zaista jeste tako.

Sa devetnaest godina sam iznenada oboljela od jakih aritmija praćenih gušenjima i krizama svijesti za koje doktori nisu znali uzrok, a još manje imali lijek.

U ovom slučaju se nije radilo o jednom doktoru, već o najeminentnijim stručnjacima kardiologije na prostoru Crne Gore i Srbije, ovdje se radilo o konzilijumima ljekara koji i pored dugogodišnjeg iskustva i uspjeha u svom poslu, i pored uspostavljene dijagnoze, i pored svih silnih pregleda, analiza i tableta nisu imali adekvatan i efikasan lijek za nekoga ko je imao komorske aritmije, sa po pet uzastopnih preskoka srca u nizu.

A kako bi doktori i mogli imati lijek za nekoga čiji uzrok bolesti nije otkriven?

Razlog moje bolesti nije bio genetskog, niti fizičkog karaktera zato što je bio izazvan nečim što medicina poriče, a što sam tek nakon teške agonije saznala.

Moja bolest je bila izazvana sihrom (magijom).

Čovjek je takav da će prije sebi priznati da je lud nego da ima problem sa nečim što je nevidljivo i za ljudski um neshvatljivo.

Uglavnom, to što nešto ne možemo vidjeti ne znači da ono ne postoji.

Nakon svih ljekara, počev od kardiologa pa završno sa psihijatrom, videvši da poboljšanja nema, bolest je supruga i mene navela da lijek tražimo kod mnogih, kako kod astrologa, tako, naposljetku i kod liječnika Kur'anom tj. učača šerijatske rukje.

Kada sam počela liječenje Kur'anom moj život je počeo da se mijenja, aritmije su se ublažavale, psihičko stanje je postajalo stabilnije kao i odnosi sa mojom porodicom.

Počela sam da čitam i istražujem o onome od čega sam bolovala, o sihru, o njegovom djelovanju na čovjeka, o džinnima koje zli ljudi šalju vradžbinama ne bi li naudili drugima, uglavnom iz zavisti.

A ponajviše me je zanimalo: šta je to toliko snažno pa me je uspjelo izvući iz crne rupe koja je gutala moju mladost; šta zapravo piše u Kur'anu; šta je to što toliko pogađa džinne poslate da mi unište život?

Moja hrišćanska odgojenost me je navela da prvo uzmem Bibliju da pročitam.

Počela sam od starog zavjeta i Božijih zapovjesti, obraćajući posebnu pažnju na prve dvije:

„Ja sam Gospod Bog tvoj, nemoj imati drugog Boga osim Mene.“

„Ne pravi sebi idola niti kakva lika, nemoj im se klanjati, niti im služiti.“

Prva zapovjest je kristalno jasna i potvrđuje jednoću Stvoritelja rečenicom koja izražava naredbu - da samo u Njega smijemo vjerovati i da, osim Njemu, nikome božanska svojstva ne možemo pripisivati.

I crkveno učenje isto potvrđuje, a sa njim se ne kosi ni ono što piše u katoličkoj Bibliji.

Potvrdili smo da postoji samo Jedan Bog.

Konfuzija se kod mene javila u trenutku kada sam počela da razmišljam o drugoj zapovjesti. Riječ „idol“ odražava pokornost nečemu i slavljenje istog u smislu poštovanja i povezanosti srca za to.

U 2. knjizi Mojsijevoji stoji drugačija forma rečenice koja glasi:

„Ne pravi sebi lika rezana od nečega što je dole na zemlji ili gore na nebesima, nemoj im se klanjati niti im služiti, jer Ja sam Gospod Bog tvoj.“

Koncept rečenice je isti kao kod gore navedene, sa dodatnim pojašnjenjem u vidu riječi „lik rezani“ a odnosi se na sve što je ljudskom rukom stvoreno.

Zaključak je da Biblija izričito zabranjuje IDOLO-POKLONSTVO.

Samo izrađivanje ikona ili kipova, molitva njima, poštovanje i traženje pomoći od njih je idolopoklonstvo. U ovo ne potpadaju samo ikone i kipovi, već i krst ili bilo šta čemu se pripisuje ijedna od moći koje su samo Bogu svojstvene.

Takođe, u 5. knjizi Mojsijevoj stoji:

„Ognjem ćeš rezane njihove bogove spaliti. na srebro i na zlato što je na njima nećeš se polakomiti, i nećeš ih za sebe uzeti, da ti ne budu zamka, jer to je GADNO pred Bogom tvojim, Nećeš unositi GADA u dom svoj, da ne budeš PROKLET kao i ON, nego se GADI na nj i GROZI se od njega, jer je proklet.“

Cio stari zavjet je protiv idolopoklonstva, a to je i Isus preuzeo u novom zavjetu. (1. Korinćanima 5,10; 1.

Korinćanima 6,9; Galaćanima 5,20; Efežanima 5,5; Otkrivenje 21,8; Otkrivenje 22,15)

Takođe nigdje ne postoji nijedan dokaz da je Isus koristio bilo kakve idole ili simbole koji bi ga približili Bogu.

Tu sam zastala shvativši da sam cio život činila nešto što je Svetim pismom strogo zabranjeno. Od malena smo učeni da su ikone „svete“, njima smo se molili, ljubili ih, tražili da one zamole Boga za nešto što je nama potrebno. A zašto?

„Pa, to su bili ljudi koje je krasila bogobožnost i vjera, pa Bog će prije uslišati njima nego tebi molitvu,“ - bio je jedini ponuđen odgovor.

Uporediš ono što piše u Bibliji i ono čemu te roditelji i crkva uče i shvatiš da se tu mnogo toga ne poklapa.

Kako iko moju potrebu, želju, molitvu može Bogu objasniti ili iskazati bolje od mene?

Taj „svetac“ je mrtav, nije među nama, njegovo tijelo je, u većini slučajeva pod zemljom ili balsamovano negdje u nekom manastiru, u sanduku, leži, nit može ustati, nit hodati, nit govoriti - ne može sebi pomoći – A KAKO ĆE POMOĆI MENI?

Trenutak kada shvatiš da je sve ono čemu su te učili bila laž i pogrešno - nije bezbolan. Dovedeno je u pitanje tvoje kompletno vjerovanje, koje se temeljilo na onome za šta si upravo shvatio da je izmišljotina.

Osjetiš se ništavno, poniženo, omalovaženo, poljuljano. Uznemiriš se.

Tvom razumu i duši su sada potrebne informacije koje su tačne, da bi nadomjestile onu farsu koja je do tada bila prisutna.

Sledeći korak je da neumorno tragaš za istinom jer jedino tako se možeš smiriti.

Noćima sam čitala, tražila po internetu, zapisivala, upoređivala Bibliju sa citatima iz Kur'anu koje sam nalazila.

Kur'an je samo potvrđivao ono što sam nalazila u starom zavjetu, počevši od zabrane idolopoklonstva, sujeverja, zabrane alkohola, svinjetine, naredba da se žene pokriju itd.

Kur'an je takođe otkrivao sve ono što mi je do tada bilo nejasno.

Da su Abraham, Mojsije, Isus i mnogi drugi bili samo poslanici, ljudi, kojima je osnovna dužnost bilo dostavljanje istine da je *BOG SAMO JEDAN I DA SE NIKOME OSIM NJEMU NE SMIJEMO MOLITI*. Svi su poslanici baš kao i Muhammed sallallahu alejhi we sellem, kojem je i objavljen Kur'an, kao Poslednjem Božijem Poslaniku - *bili dužni pozivati u monoteizam*.

Koliko god da sam znala da je istina ono što je napisano i da je islam (vjerovanje u jednog Boga i pokornost samo Njemu) istina, prvenstveno jer mi se od tog saznanja srce smirilo i jer je Božijom voljom, Kur'an bio razlog mom izliječenju, bilo je potrebno mnogo hrabrosti da bih učinila taj presudni korak i postala muslimanka.

Neophodna je psihička stabilnost i razgovor sa sobom za tako veliku odluku a još je teže sprovođenje iste u djelo.

Sputava te to što si rođen kao hrišćanin, sputava te porodica, društvo, strah od mišljenja drugih, strah od gubitka, od bola, ali ako znaš da ti je dužnost da tražiš

istinu, onda ti je još veća obaveza da istu prigriliš kada je konačno nađeš.

Protiv onoga što srce želi, a razum potvrđuje da je tačno, ne možeš se dugo boriti, jer nemaš valjanog razloga da ideš nasuprot istini.

Tek tada sam, prvi put uzela prevod Kur'ana u ruke. Sve ono što sam do tada iz njega čitala bilo je isključivo sa interneta i radi traganja za istinom.

Sada sam htjela da ga pročitam želeći da saznam kakvu poruku nam je Muhammed s.a.w.s. od Boga dostavio.

Sa svakim novim pročitanim ajetom moja vjera u Allaha, mog i tvog Gospodara, Onoga koji je sve stvorio - je bivala jača.

Kada sam došla do ajeta koji glasi: „*Kada slušaju ono što se objavljuje Poslaniku, vidiš kako im liju suze iz očiju jer znaju da je to Istina, pa govore: „Gospodaru naš, mi vjerujemo, pa upiši i nas među one koji su posvjedočili“* (sura Maida, 85. ajet), počela sam nekontrolisano da plačem od sreće i čežnje da postanem Allahu pokorna, jedna od onih koji će se truditi da im vječno boravište, Njegovom voljom, bude Džennet prostran kao nebesa i zemlja.

Tada sam, očiju punih suza i iz srca prvi put izgovorila „*Ešhedu en la illahe illallah we ešhedu enne Muhammeden abduhu we resulluhu.*“

(Svjedočim da nema drugog boga osim Allaha, i svjedočim da je Muhammed Njegov rob i Poslanik).

Moja sreća i zadovoljstvo u tom trenutnu bile su neopisive riječima. Osjećala sam se kao neko ko je nakon 21 godinu oslobođen okova. Možete li zamisliti sreću toga čovjeka? Moja je čini mi se bila petostruko veća.

Nastavljajući da čitam Kur'an, sa još većim ushićenjem i radošću jer se Allah u njemu meni obraća, jer je Kur'an govor našeg Gospodara i rastavljač istine od neistine, shvatila sam mnoge stvari koje su mi kao hrišćanki bile nejasne.

Kur'an je imao odgovor na svako pitanje, od najprostijeg do najvećeg i najbitnijeg pitanja.

Sveobuhvatnost Kur'ana, njegove poruke, pouke i njegovu ljepotu može shvatiti svako ko makar dva ajeta iskreno pročita.

NAŠ GOSPODAR JE ALLAH

Divnog li Gospodara i divnog li Stvoritelja. Ustinu bi teško bilo vjerniku da nađe riječi kojima bi, makar približno, opisao kolika je Allahova milost, podrška i dobročinstvo prema njemu. Allah je milostiviji čovjeku nego majka prema svome djetetu.

Allaha upoznajemo kroz Njegova svojstva koja nam je objavio ali i kroz samo robovanje Njemu.

Kada si Njegov s.w.t. rob, tek tada vidiš koliko je On milostiv, koliko prašta, koliko te čuva, kako te odgaja i prema kakvom boravištu želi da stremiš, ne bi li Njemu bio blizak i na ovom i na onom svijetu.

A kako da ti srce ne čezne za Onim Koji te je u utrobi tvoje majke oblikovao, pa te je pazio i odgajao, potom te na pravi put uputio kako bi od onih koji žude za gledanjem u Njegovo lice postao.

On je Taj koji ti je dao sluh, vid, pamet i srce, i Kojem se, kada bi cio život na sedždi proveo, ne bi uspio zahvaliti samo ni za samo jednu od blagodati kojom si obasut.

Allah ﷻ: Jedan Jedini Bog koji je dostojan da bude obožavan

Er-Rahman رحمن: Sveopći Dobročinitelj, Premilosrdni

Er-Rahim رحيم: Svemilostivi

El-Melik ملك: Vladar, Suvereni

El-Kuddus سَوْدُوقُال: Sveti, Najčistiji

Es-Selam مَالَسَّال: Onaj koji daje mir, Onaj koji je bez nedostataka

El-Mu'min نَمُوْمُال: Pouzdani, Onaj koji potvrđuje i ispunjava obećanje

El-Muhejmin نَمِيْمُال: Zaštitnik, Onaj koji daje sigurnost

El-Aziz زِيْعَال: Onaj koji sve pazi i prati, Onaj koji nadvladava

El-Džebbar رَابَجَال: Silni, Prinuditelj

El-Mutekebbir رِبَكْتُمُال: Gordi

El-Halik قَلَاخَال: Stvoritelj, Odlučujući, Onaj koji daje mjeru svakoj stvari

El-Bari' اِبَال: Onaj koji divno stvara

El-Musavvir رَوَصْمُال: Oblikovatelj

El-Gaffar رَاْفَعَال: Svepraštajući

El-Kahhar رَاَقَال: Onaj koji sve nadvladava

El-Vehhab بَاْوَال: Milostivi darivatelj, Onaj koji obilno dariva

Er-Rezzak رَاَزْرَال: Onaj koji obilnu opskrbu daje

El-Fettah حَاْفَال: Onaj koji sve rješava i otvara, Onaj koji pobjedu donosi

El-Alim مِيْلَعَال: Sveznajući, Onaj koji posjeduje svo znanje

El-Kabid ضَبَاَقَال: Onaj koji steže i stišće

El-Basit طَسَاِبَال: Onaj koji pruža i otpušta

El-Hafid ضَفَاَخَال: Onaj koji spušta

Er-Rafi' رَاْفَال: Onaj koji uzdiže

El-Mu'izz رَعُومًا: Onaj koji uzvisuje, daje čast i slavu

El-Muzill لَذُمًا: Onaj koji ponižava, daje poniženje

Es-Semi' عَمِيْمًا: Svečujni

El-Besir رِيصِبًا: Svevideći

El-Hakem مَكْحَلًا: Sudac, Onaj koji postavlja svoja pravila, donosi svoj sud i izriče presudu

El-'Adl اِدْعَالًا: Pravedni

El-Latif فَيَطْلُلًا: Dobrostivi, Dobri

El-Habir رِيْبَخًا: O svemu obaviješteni

El-Halim يِلْحَالًا: Blagi, Srdačni

El-Azim مِيظَعًا: Veliki, Neizmjerljivi

El-Gafur رُوْفَعًا: Svepraštajući

Eš-Šekur رُوْكُشًّا: Zahvalni, Onaj koji uzvraća nagradom za vjernost

El-'Alijj اِيْلَعَالًا: Uzvišeni

El-Kebir رِيْبَكًا: Beskrajno veliki, Najizdignutiji

El-Hafiz ظِيْفَحًا: Onaj koji čuva

El-Mukit تِيْقُمًا: Onaj koji pazi i uzdržava

El-Hasib بِيْسِحَالًا: Onaj koji obračun svodi

El-Dželil لِيْلَجَالًا: Veličanstveni

El-Kerim مِيْرِكَالًا: Plemeniti

El-Rekib بِيْقِرَالًا: Budni, Onaj koji na sve motri

El-Mudžib بِيْجِمَالًا: Onaj koji uslišava molbe

El-Vasi' عَسَاوَالًا: Onaj koji milošću i znanjem sve obuhvata

El-Hakim مِيْكِحَالًا: Mudri

El-Vedud دُوْدُولًا: Onaj koji voli

El-Medžid دى جملا: Slavljeni, Najslavniji

El-Ba'is ثع ابلال: Uskrsavatelj, Onaj koji podiže iz mrtvih

Eš-Šahid دى هشلال: Svjedok svemu

El-Hakk قحل: Istiniti

El-Vekil لى كولا: Sveopći Skrbnik, Staratelj, Povjerenik

El-Kavijj يوقلا: Moćni

El-Metin نى تملال: Čvrsti, Postojani

El-Velijj يولول: Zaštitnik

El-Hamid دى حملا: Hvaljeni

El-Muhsi صى حملا: Onaj koji sve obuhvata i svemu broj zna

El-Mubdi دى دبملا: Početni Stvaralac, Izumitelj

El-Mu'id دى عملا: Onaj koji nakon smrti daje novo postojanje

El-Muhijj يى حملا: Onaj koji život daje

El-Mumit تى مملا: Onaj koji usmrćuje

El-Hajj يى حلا: Živi

El-Kajjum موى قلا: Onaj koji sve održava i čuva

El-Vadžid دى اولال: Bogati, Onaj koji sve posjeduje

El-Madžid دى املا: Slavni

El-Vahid دى اولال: Jedini, Onaj kome sličnog nema

Es-Samed دمصلال: Onaj kome se svatko obraća, u koga se svatko pouzda

El-Kadir رداقلا: Svemoćni

El-Muktedir ردى قملال: Onaj kome apsolutna moć pripada

El-Mukaddim مدقملال: Onaj koji unapređuje

- El-Mu'ehhir رَحْمُومُلَا: Onaj koji unazađuje
- El-Evvel لَوَالَا: Prvi, Onaj čije postojanje nema početka
- El-Ahir رَاَالَا: Posljednji, Onaj čije postojanje nema svršetka
- El-Zahir رَاهَاظَلَا: Vidljivi, Očiti, Vanjski
- El-Batin رِنَاطَابَلَا: Skriveni, Unutarnji
- El-Vali رِيَاوَلَا: Upravitelj, Čuvar, Bliski
- El-Mute'ali رِيَاَاعَاَمْتُمُلَا: Najuzvišeniji, Najpočašćeniji
- El-Berr رَبَالَا: Dobročinitelj, Dobrohotni
- Et-Tevvab رِبَاوَتُّوَالَا: Onaj koji prima pokajanje
- El-Muntekim رِمَقَاتِنُّوُمُلَا: Osvetnik, Onaj koji ne ostaje dužan
- El-Afuvv رِوَفْعُوَالَا: Onaj čiji je oprost neizmjerljiv
- Er-Re'uf رِفُورُّوَلَا: Samilosni, Sažaljivi
- Malik-ul-Mulk رِكَلْمُلَا كَلَامَا: Posjednik sve Vlasti
- Zul-Dželali vel-Ikram رِمَارِكُإِلَاوَلَالَجَلَاوَدَا: Posjednik svakog Visočanstva i Darežljivosti
- El-Muksit رِطَسَقْمُلَا: Pravedni, Sveopći djelitelj pravde
- El-Džami' رِعَمَاجَلَا: Ujedinitelj
- El-Ganijj رِيِّنْغَلَا: Bogati, Onaj koji je sam sebi dostatan
- El-Mugni رِيِنْغُمُلَا: Onaj koji bogatstvo dodjeljuje, Onaj koji osamostaljuje
- El-Mani' رِعِنَامَلَا: Onaj koji bogatstvo oduzima, Onaj koji štiti
- Ed-Darr رِإِصَّلَا: Onaj daje štetu i nevolju
- En-Nafi' رِعِفَانَّلَا: Onaj daje korist i dobro
- En-Nur رِرُونَّلَا: Svjetlost

El-Hadi **يُداِله**: Onaj koji vodi i upućuje

El-Bedi' **عِيْدبِلَا**: Prapočetni, Nedostižni, Neusporedivi

El-Baki **يِقَابِلَا**: Vječni, Stalni, Onaj čije je nepostojanje nemoguće

El-Varis **ثِرَاوِلَا**: Nasljednik svega

Er-Rešid **دِيْشِرْلَا**: Upućivatelj na dobro, na pravi put

Es-Sabur **رُوبِصَلَا**: Strpljivi, Bezvremenski, Onaj koji grješnicima odlaže kaznu

ISLAM

Islam je zapravo mir.

Islam je najljepši način života.

Islam je sve ono što sam mislila da nije, jer ga ljudi na našim prostorima često poistovjećuju sa formulacijama koje imaju konotacije koje na neadekvatan način diskredituju istinsko značenje islama, npr.: „poturice”, „Turci”, „turska vjera” isl.

Islam zabranjuje svaki vid nasilja.

Pored svih medijskih propagandi i napada koji se svakodnevno verbalno ili direktno vrše protiv islama, on je i dalje vjera kojoj najveći broj ljudi pristupa.

Čovjek koji je godinama bio u zabludi je nalik onome koji je u mračnom tunelu i odjednom mu se ukaže svijetlo.

Islam je svjetlo za onoga koji je godinama lutao mračnim tunelima zablude.

Ispunjenost srca koja nastane vjerovanjem u Allaha i prihvatanjem islama kao jedinog ispravnog puta, može opisati samo onaj koji se islamu vratio.

Termin povratak islamu se koristi zbog toga što se svako dijete rađa u svojoj prirodnoj vjeri – vjerovanju u samo jednog Boga, ali su roditelji i sredina ti koji ga usmjeravaju ka tome da bude jevrej, hrišćanin, idopoklonik itd.

Kada biste uzeli troje tek rođene djece i izolovali ih da na njih ne utiče niko, nakon određenog vremena kod

njih biste vidjeli isključivo monoteizam – vjerovanje u samo jednog Boga.

Islam, takođe, zabranjuje nasilno uvođenje u vjeru ajetom:

„U vjeru nije dozvoljeno silom nagoniti - pravi put se jasno razlikuje od zablude! Onaj ko ne vjeruje u šejtana, a vjeruje u Allaha - drži se za najčvršću vezu, koja se neće prekinuti. - A Allah sve čuje i zna.”
(El -Bekara 256)

Iako su ljudi zadojeni zabludom da se islam u prošlosti širio isključivo sabljom, to je aposlutna istorijska neistina, kao što ni savremeni, zloupotrebljeni termin „terorizam” nikakvih dodirnih tačaka sa islamom nema.

Islam nije terorizam.

Zar da zbog greške jednog, deset ili stotinu ljudi koji pogrešno tumače vjeru okriviš milione ljudi da su takvi?

To je nepravedno.

Islam je vjera ljubavi, podrške, milosti, darivanja, utjehe, radosti, a ne vjera nasilja.

Svaki iskreni vjernik se grozi nad nasiljem.

Allah zabranjuje da se nasilje čini nedužnima pa makar to bile i životinje a kamoli ljudi, bili oni vjernici ili ne.

Allah je čak i za krvnu osvetu, a koja se takođe pominje i u Bibliji, dao najmiroljubivije rešenje - oprostiti i krvarinu otplatiti.

„O vjernici! Propisuje vam se odmazda za ubijene: slobodan – za slobodna, i rob – za roba, i žena za ženu. a onaj kome rod ubijenog oprost, neka oni velikodušno postupe, a neka im on dobročinstvom uzvrati. To je olakšanje od Gospodara vašeg, i milost. A ko nasilje izvrši

i poslije toga, njega bolna patnja čeka.” (sura Bekarah, 178. ajet)

„Mi smo im u njemu propisali: glava za glavu, i oko za oko, i nos za nos, i uho za uho, i zub za zub, a da rane treba uzvratiti. A onome ko od odmazde odustane, bit će mu to od grijeha iskupljenje. Oni koji ne sude prema onom što je Allah objavio pravi su nasilnici.” (sura Maida, 45. ajet)

Islam te uči pokornosti, dobroti, samilosti, brižnosti, saosjećanju, ljubavi, pažnji, poštovanju.

Islam te uči traženju znanja, lijepom ponašanju, moralu, čistoći i čestitosti.

Islam ti zabranjuje da čak i laž izneseš na nevjernika, a kamoli da ga uznemiravaš ili napadaš.

Islam je vjera bez ikakvih nedostataka, vjera koja u potpunosti odgaja istovremeno srce, tijelo i dušu.

Međuljudski odnosi u Kur'anu opisani su na najljepši način, tako da je čak i tvoj osmijeh koji uputiš drugome upisan kao tvoje dobro djelo.

Pa zar takva vjera može biti terorizam?

Čovjek bi se trebao truditi da bude nepristrasan u saznavanjima, učenju, odlučivanju... Ukoliko tako bude postupao, lako će naći da samo islam kao način života vodi brigu i o njegovom duhovnom i o njegovom fizičkom zdravlju.

KUR'AN JE GOVOR TVOG I MOG GOSPODARA

Kur'an nije samo knjiga kao sve ostale knjige, iako mnogi ljudi, pa čak i onih koji su rođeni kao muslimani misle tako.

Kur'an je Govor našeg Gospodara, svjetlost na Sudnjem danu i zagovarač za onoga ko ga je redovno učio.

Govor objavljen tebi, meni i svim ljudima od istoka do zapada.

Kur'an je poruka i pouka i ka pravome putu vodič.

Srce vezano za Kur'an je čisto, Allahu pokorno i od zlobe oslobođeno.

Kur'an je kao vazduh onome koji se davi.

Voda u sred pustinje žednom.

Kur'an je kao hrana izgladnjelom.

Kur'an je lijek bolesnome.

I opomena oholom.

I milost ljudima.

I obećanje vjerniku.

I nada izgubljenom.

I utjeha tužnome.

Rešenje za svaki problem se nalazi u Kur'anu i izlazak iz svake brige je u njemu.

Pa zar da ga se srce ikada nasiti, zar da ikada oči u njega prestanu gledati?

U životu svakog vjernika Kur'an ima posebno mjesto na koje ništa drugo ne može doći.

Njegovo mjesto nije na policama da sakuplja prašinu i da se rijetko otvori. Kur'an je objavljen živima da im bude pouka i podrška i svjetlost i utjeha i uputa.

Allah je sačuvalao Kur'an od bilo kakvih izmjena do Sudnjega dana od čega nijesu bile sačuvane prethodne objave. To zapravo znači da je nemoguće bilo šta u njemu izmjeniti, dodati ili oduzeti u bilo kojem vremenu od njegove objave do Sudnjega dana. U tome i jeste mudžiza odnosno čudo kao jedan od dokaza Allahove svemoći. Kur'an je takođe jedina knjiga koja se u cijelosti uči napamet. U svijetu postoje milioni ljudi koji Kur'an znaju napamet. Čak i kad bi svaki napisani primjerak nestao opet bi se lako mogao zapisati jer ga milioni ljudi nose u svojim prsima od prvog do zadnjeg slova.

Kur'an je pismo Tvoga Gospodara tebi, zar možeš odoljeti da ne vidiš šta ti kaže?

A sa svakim novim čitanjem nailazićeš na nešto novo, na poruke, na sveobuhvatno uputstvo za srećan život, lijepu smrt i Džennet, kao vječno boravište.

Kad god sam bila uznemirena, tužna, bolesna, umorna, samo i isključivo Allahov govor (Kur'an) bi me oporavio, utješio, pomogao...

Ja ti ne garantujem da ćeš prihvatanjem islama ili početkom ispravnog praktikovanja vjere biti uvijek bes-krajno sretan, da nikada nećeš biti tužan, povrijeđen, ljut, razočaran, ali ti se kunem Uzvišenim Allahom da nikada kroz to nećeš prolaziti sam, da će Allah uvijek biti uz tebe i da sa svakom mukom dolazi olakšanje i naposljetku - nagrada. Allah sigurno neće ostaviti bez

podrške i nagrade one koji ga vole i koji Mu se pokoravaju.

„Da ovaj Kur'an kakvom brdu objavimo, ti bi vidio kako je strahopoštovanja puno i kako bi se od straha pred Allahom raspalo. Takve primjere navodimo ljudima ne bi li razmislili.” (sura Hašr, 21. ajet)

NAMAZ (*MOLITVA*)

Nakon riječi, čovjek svoje vjerovanje mora potvrditi svojim djelima.

Prva stavka, nakon izgovaranja šehadeta, je namaz (molitva) koja se obavlja pet puta dnevno i prvo za šta će čovjek biti pitan na Sudnjem danu jeste namaz, da li ga je obavljao ili nije.

Namaz ima posebno mjesto, kako među dobrim djelima, kao najljepši način približavanja Allahu, tako ima posebno mjesto i u ljudskom srcu.

U namazu je smiraj za srce, olakšanje za sve bolove, namaz je dio Dženneta na zemlji i ključ za uspjeh na onome svijetu.

Prisjećajući se svog prvog klanjanja osjetim istu tremu kao i tog dana...

Pitala sam se kako ću ja to, pa ja ništa na arapskom ne znam, šta ako nešto pogriješim?

Uradila sam sledeće: uzevši papire i marker, postupno sam napisala kako se klanja, korak po korak, šta se izgovara. Nakon uzimanja abdesta (postupak vjerskog čišćenja prije molitve) stala sam na sredinu sobe i one papire poredala svuda oko sebe, počevši da čitam i činim ono što je na njima napisano. Mogla sam čuti jake otkucaje srca koji su nagovještavali neizmjernu radost sedžde.

Taj moment kada čelom dodiruješ tlo, a dušom do-sežeš nebeske svodove uistinu je najljepši i najsretniji trenutak u životu.

Cio namaz, a posebno sedžda, je naš razgovor sa Allahom. Pozicija sedžde je trenutak kada smo Mu najbliži, kada mu iznosimo svaku želju, potrebu, nadu i san...

Allah je zadovoljan onima koji mu čine sedždu, a vjerniku je uistinu najveća čast da sedždu učini svome Gospodaru.

Ni sva blaga ovog svijeta, i još dva takva, ne mogu nadomjestiti radost sedžde, a to znaju samo oni koji pred Uzvišenim licem na tle padaju.

Namaz vremenom postane dio tebe, dio bez kojega nisi živ, bez kojega ne možeš da funkcionišeš, i ako ti se slučajno desi da, radi okolnosti ne klanjaš čim mu vrijeme nastupi, osjećaš se kao da si pod teškim teretom, kao da ti dio tijela fali, sve dok ga ne obaviš.

Pomenusmo na početku da je najveći čovjekov cilj i ono čemu teži tokom života zapravo - smiraj za njegovu dušu i srce.

Sretan li je onaj kome Allah da dâ svoj smiraj nađe u namazu.

Nakon uspostavljanja namaza kao osnovne dužnosti kojom je Allah obavezao svakog čovjeka, moji strahovi od reakcije okoline na to što sam sada muslimanka bili su neznatni.

Zapravo, te strahove je zamijenila tuga što ne mogu sve ljude, pogotovo moje najbliže, navesti da se Allahu pokoravaju kako bi zaista osjetili istinsku sreću.

Kad sam donijela odluku da se vratim islamu i saopštila je svom suprugu, a koji je tada bio katolik, nisam naišla na odbijanje. On tada još uvijek nije bio spreman na povratak islamu, ali je, Allahovom milošću to učinio par mjeseci nakon mene.

Za sve je potrebno vrijeme, razgovor, saznanje, osjećaj u srcu.

Allah upućuje na pravi put, naše je samo da dostavimo drugima istinu na najljepši način i nadamo se da će je Allahovom voljom, oni prihvatiti.

„Koji molitvu obavljaju i milostinju udjeljuju i koji u onaj svijet čvrsto vjeruju.” (sura Neml, 3. ajet)

POZIVAJ KA SVOME GOSPODARU

„Na put Gospodara svoga mudro i lijepim savjetom pozivaj i s njima na najljepši način raspravljaj! Gospodar tvoj zna one koji su zalutali s puta Njegova i On zna one koji su na pravom putu.” (En-Nahl, 125. ajet)

jet koji na najprecizniji način ukazuje na to kako se trebamo ophoditi sa onima koje pozivamo u Islam.

Ljudsko srce reaguje na nježnost, lijepu riječ, poštovanje, saosjećajnost, milosrđe, a odbija grubost i oštrinu, pa bismo na blag način i trebali razgovarati sa onima kojima želimo dostaviti istinu.

Strpljivost i blagost, kao i znanje su najosnovnije karakteristike koje mora posjedovati onaj koji želi pozivati u islam.

Ukoliko postoje strpljenje i blagost ali nemamo dovoljno znanja nećemo uspjeti dostaviti istinu potpuno.

A ukoliko postoji znanje, pa čak i visok stepen, ono je neupotrebljivo ukoliko nema blagosti.

Allah dž.š. je naredio Musau a.s. da se čak i faraonu, koji je bio oholnik, obraća blagim riječima.

Takođe, Muhammedu s.a.w.s. objavljeno je:

„Samo Allahovom milošću ti si blag prema njima, a da si osoran i grub, razbježali bi se od tebe. Zato im praštaj i moli da im bude oprošteno i dogovaraj se s njima! A kada se odlučiš, onda se pouzdaj u Allaha, jer

Allah zaista voli one koji se uzdaju u Njega!” (sura Alu Imran, 159. ajet)

Blagost! Blagost! Blagost !

Blagost je ono što nam ona fali. Poznajem ljude kojima je znanje na zavidnom nivou, ali su im blagost i saosjećajnost neznatne pa su nakon, samo jednog, razgovora odbili ljude od istine.

Da bi pozivao istini moraš i sam biti primjer čovjeka kojem je Allah ukazao Svoju milost.

Allahovi robovi su samilosni.

„Zar ne vidiš kako Allah navodi primjer – lijepa riječ kao lijepo drvo: korijen mu je čvrsto u zemlji, a grane prema nebu.” (sura Ibrahim, 24. ajet)

„Lijepa riječ i izvinjenje vredniji su od milostinje koju prati vrijeđanje - A Allah nije ni o kome ovisan i blag je.” (sura Bakare, 263. ajet)

Naše riječi, ponašanje i djela su pokazatelji našeg vjerovanja i ona najbolje predstavljaju našu vjeru.

Tragovi Allahove milosti se moraju vidjeti u našem ponašanju, stavovima i razmišljanju.

Dopusti da tvoje ponašanje privuče ljude vjeri tako što ćeš se sa njima ophoditi na najljepši način.

Prije nego počnemo pozivati neku osobu u islam, moramo se postaviti na njeno mjesto.

Nikome nije lako da napusti ono u šta je godinama vjerovao.

Ako iščupaš drvo iz jedne vrste zemlje i presadiš ga odmah u drugu ono će uvenuti, ali ukoliko mu budeš postepeno na zemlju u kojoj je dodavao pomalo nove ono će se polako privići i posle nekog vremena ćeš ga moći presaditi tako da ostane zdravo.

Tako je i sa ljudima, moraš polako, moraš saosjećajno, moraš im dati vremena da smire buru u svom srcu koja nastane sa novim informacijama koje im iznosiš.

Moraš naučiti da slušaš ljude, da osjećaš njihove potrebe i težnje. Voda svojim nježnim ali ustaljenim tokom oblikuje i najveću stijenu.

Budi nalik vodi, tih ali ustaljen i bistar.

Ne očekuj od ljudi da će te samo slušati i aminovati sve što kažeš, neće biti tako.

Neki će se htjeti raspravljati, neki će mnogo pitanja postavljati, a neki će odbijati čak i da razgovaraju.

Svakoj od navedenih grupa je jedna stvar zajednička – moraš im privući pažnju i zadržati je sve dok im ne dostaviš istinu.

Onima koji žele raspravu, tiho uz blag osmijeh reci da ne želiš raspravu, ali da ćeš na debatu, potkrijepljenu dokazima, rado pristati.

Onima koji imaju mnogo pitanja moraš dati odgovore. Za odgovore je potrebno znanje, a u Kur'anu su ti odgovori na sva moguća pitanja.

Najteža kategorija su oni koji odbijaju razgovor.

I dan danas, nakon šest godina, moja majka i sestra odbijaju razgovor.

Za njih je potrebno vrijeme i puno strpljenja, tu su riječi u drugom planu, i u takvoj situaciji, najboljim načinom pozivanja smatram dobročinstvo.

Dobročinstvo uvijek urodi plodom i usadi ljubav u ljudska srca.

Usadi u ljudska srca ljubav prema Allahu tako što ćeš im govoriti o Njegovoj milosti i o tome koliko se On raduje onome ko se pokaje i koji u Njega povjeruje.

Budeš li ljude zastrašivao citirajući im ajete o kazni odbićeš ih čak i od razgovora sa tobom a kamoli od vjere.

Čini im dobro, uputi lijepu riječ, pomози im, neka vide kako te je Islam odgojio.

A uz sve to, tvoja dova je najpreča, moli Allaha da ih uputi i da te pomogne da budeš sebebom njihovog prihvatanja istine, pa makar se i cijelog života trudio, ne daj se umoriti, ne posustani i ne gubi nadu. Tvoje je da se trudiš, pa ako oni prihvate istinu, spašeni su, a ako je Allahovom voljom ne prihvate, ti si pozivao, shodno svojim mogućnostima, i nećeš biti odgovoran za njih, a nagrada od Gospodara za tvoj trud te svakako čeka.

„Ko uradi dobro djelo, bit će desetostruko nagrađen.” (El-En’am, 160. ajet)

TRUDI SE DA SE ALLAHU UMILIŠ

Preduslov za svako dobro djelo je tvoja namjera da ga samo radi Allahovog zadovoljstva činiš.

Očistiti svoju namjeru pri činjenju dobrog djela od primjesa želje za samodopadanjem, oholosti, neke ovosvjetske koristi, pohvala ljudi. Nije lako, ali ako kreneš od toga čije zadovoljstvo tražiš, kakvom se dobru nadaš i kome stremiš da se umiliš, onda čišćenje nijjeta i nije tako teško.

Neka ti u svemu cilj bude samo Allah i Njegovo zadovoljstvo.

Pazi Njegove granice, čineći ono što ti je naredio, ne zalazeći u ono što je zabranio, a u umjerenom mjeri uživaj u onome što je dozvolio i steći ćeš Allahovu naklonost.

Zaista postoji bezbroj načina kako stići do Gospodara i kako zavrijediti Njegovu ljubav.

Osim onoga što nam je dužnost da činimo, a koje je preduslov za dobrovoljna djela, Allah je otvorio mnogo puteva kojima možemo poći kako bismo mu se dodatno umilili. Tvoje je da odabereš koji ti je najlakši.

Hoće li to biti tvoj dobrovoljni namaz, post, milostinja, šta god da bilo važno je da sve što činiš, činiš u ime Svog Gospodara.

Ukoliko tako budeš radio, osim što ćeš stjeći onosvjetske nagrade, Allah će te i na ovome svijetu pomoći

mnogobrojnim blagodatima, pa zar je Allah za ikoga, nego za Svoje robove stvorio sve što vidimo?

Niko nije preči od Njegovog roba da uživa u svim blagodatima.

Allah nikada neće na nemilost nekome drugom ostaviti onoga ko je Njemu pokoran.

Pa čak i kada nas iskušenja sustignu, opet je to za naše dobro.

ISKUŠENJA

*„Kome Allah hoće dobro, stavi ga na iskušenje.”
(hadis biljezi Buharija)*

Iskušenja su sastavni dio života na ovomesvijetu.

Njih niko nije pošteden.

S tim da se onima koji ne vjeruju u Allaha, ona daju kao opomena ili kazna, ne bi li se pobojali i opametili.

Dok se vjerniku daju kao milost koja će ga od grijeha očistiti, samoljublje otkloniti, vjeru u Allaha pojačati, veće nevolje sačuvati, odgojiti i divnu nagradu pripremiti.

„Čudan li je slučaj vjernika! Šta god mu se dogodi, ispadne dobro po njega. To ne važi ni za kog drugog osim za vjernika. Ako ga zadesi kakva sreća, bude zahvalan, pa mu se to upiše u dobro djelo, a ako ga pogodi kakva nesreća, bude strpljiv, pa mu se i to (strpljivost na nesreći) upiše u dobro djelo.” (Hadis biljezi Muslim)

Čovjek koji je bio na najvećim iskušenjima na ovoj svijetu je Muhammed sallallahu alejhi we sellem, on je bio iskušavan odbijanjem, potvaranjem, nazivali su ga ludakom i lašcem, pjesnikom, protjerali su ga iz rodnog mjesta, djeca su mu umirala, bio je gladan tako da je kamen vezivao za želudac ali će mu i nagrada na onom svijetu biti najveća.

Takav je slučaj je sa svim poslanicima.

Allah nas iskušava shodno stepenu našeg vjerovanja, što su naša iskušenja jača, to je stepen naše bogobojznosti veći.

Allah nikoga ne opterećuje preko onoga što može podnijeti, a naposljetku nas On od svake nevolje spasi i nakon svake tegobe olakšanje da.

Pa zar da ti ne budeš iskušan, a onaj alejhi salatu we sellam koji je bio bolji od tebe bio je iskušavan većim nevoljama?

Zato je Allah dao da oni koji budu strpljivi pri iskušenjima koja ih snalaze, koji Mu budu zahvalni i na Pravom putu ustrajni, da još i na ovom svijetu budu odabrani i obradovani, a nagrada onoga svijeta je bolja i vječna.

Ne zavidi drugima, za koje misliš da nisu iskušani i da su sretniji. Zapamti, svako ima svoje bolove, samo što ih neko javno pokazuje a neko se strpi dok ne prođu.

ZAVIST

Ništa ne guta dobra djela kao zavist. Zavist je zapravo suprotstavljanje Allahovoj odredbi u onome što je dao nekome.

Zavist umanjuje Allahov blagoslov.

Postoji predaja koja kaže da je jednom pobožnjaku došao čovjek koji se žalio da nema bereketa (blagoslova).

Pobožnjak mu na to reče: „Tvoj komšija ima kravu, moli Allaha da mu poda još jednu.”

Na šta mu čovjek odgovori: „Kako da molim da mu poda još jednu kad molim da mu i ona koju ima crkne?“

U ovome je definicija zavisti i ključ za povećanje bereketa - *NE ZAVIDI DRUGIMA; VEĆ DOVI ALLAHU DA IM PODA JOŠ VIŠE PA ĆE ALLAH I TEBI DATI:*

Zavist je prisutna kod svakog čovjeka, samo što je plemeniti sakriva i sasijeca je u korijenu, tjerajući sopstvenu dušu da se raduje tuđoj sreći, što istoj kasnije postane i praksa, dok sebičan i loš čini sve ne bi li te lišio onoga što ti je od blagodati dato.

Čovjek, koliko brine o fizičkom zdravlju, tako mora brinuti i o svojoj duši.

Duša je sklona zlu, a ti si taj koji je mora obuzdati u njenim prohtjevima i koji je mora na ispravnu stazu usmjeriti.

Ukoliko to ne učiniš ona će preuzeti kontrolu nad tobom i odvesti te u propast.

Kad si zahvalan Allahu za ono što drugima, iz milosti Svoje daje, onda On i tebi povećava darivanje i naklonost Svoju, pa i naklonost ljudi ćeš steći.

Ljudi vole biti u društvu onih koji nisu zavidni, koji su širokogruđi i dobročinitelji. U takvom društvu se osjećaju veselo, lagodno, sigurno i opušteni su, lako otvaraju svoje srce i zavole te.

Onima koji su Allahu bliski, On kao nagradu daje da ih ljudi vole, a kakva li je tek Džennetska nagrada za njih.

„A one koji budu vjerovali i dobra djela činili Allah će sigurno voljenim učiniti.“ (sura Merjem, 96. ajet)

„A one koji budu vjerovali i dobra djela činili čekaju bašče Džennetske kroz koje će rijeke teći a to će veliki uspijeh biti.“ (sura Burudž, 11. ajet)

BUDI PRIJATELJ

Budi prijatelj, prvo sebi, a onda drugima; podstiči sebe na dobro, na iskrenost, vedrost, produktivnost, osmijeh, radost, ljubav.

Ako nisi sa sobom zadovoljan ne možeš biti ni sa drugima. A sa sobom ćeš biti zadovoljan tek onda kada učiniš sve što je u tvojoj moći da budeš dobar čovjek.

Pravi, iskreni, prijatelj je ukras na ovom svijetu, snaga u iskušenju, onaj koji dijeli tvoju sreću i suzu, onaj koji brine o tebi kada te nema i sa nestrpljenjem čeka ponovni susret sa tobom.

Hvala Allahu za blagodat prijateljstva.

Hvala Allahu za one koji nas vole u Njegovo ime, molim Ga da nas sastavi sa njima u Džennetu.

Na svom putu srešćeš svakakve ljude, dobre i loše. Orjentiši se na one dobre. Oni zaslužuju tvoju posvećenost i ljubav.

Zapamti da je tvoje vrijeme najvrijednije što ti je dato i da ti se neće vratiti, pa se dobro potrudi da izvagaš kome ćeš pokloniti, makar i jedan minut. Poklanjaj svoje vrijeme onima koji su ga dostojni. A pravi prijatelji to svakako jesu.

Prijatelja je u današnjem vremenu teško naći, poput školjke koja u sebi sadrži biser.

Otvorićeš na stotine školjki, u nekima nećeš naći ništa, u nekima ćeš naći tek zrnce pijeska, a u sto pravoj ćeš naći sjajan, uglačan, bijeli biser.

Pravi prijatelj je vrijedni biser koji krase tvoj život, tu je kada kroz iskušenja prolaziš ali i kroz radosti, pomaže te u dobru, a odvraća te od zla.

Srca onih koji se u Njegovo ime vole Allah će još više zbližiti i na Sudnjem danu će takvi biti u Njegovom hladu.

Posveti svoje misli i pažnju onima koji te radi Allaha vole i dovi za njih, uvijek i svuda, jer i oni za tebe sigurno dovu.

NEPRIJATELJI

*„Onaj ko bude uradio koliko trun dobra - vidjet će ga,
a onaj ko bude uradio koliko trun zla - vidjet će ga!”
(sura Zilzal, 7-8. ajet)*

Srešćeš i loše ljude.
One koji žele da te obesprave, ponize, potvore,
povrijede.

Na njih se ne obaziri, a i ne ljuti, dovoljna im je kazna što su takvi kakvi jesu.

Ima i onih koji će se pretvaranti da su ti prijatelji, sve dok im maske ne popadaju od umora i zlobe u psima, koje ništa nemože skriti.

Oni nisu vrijedni tvoga vremena, a još manje tvojih emocija, pogotovo ako si već dosta vremena izgubio dok si im bezuslobno vjerovao.

Prećuti na njihove optužbe i pokušaje da te ponize. Allah je uz one koji se Njega boje i koji i na zlo, samo u Njegovo ime, uzvraćaju dobrim.

Ukoliko znaš da nisi krivac i ako si pokušao da ih posavjetuješ ne bi li se popravili, a ni nakon toga nisi vidio pomaka, tvoje je samo da im velikodušno oprostiš, pa ce Allah i tebi tvoje grijehе oprostiti; a onda odeš, ne okrećući se, ne obazirući se, jer svojstvo vjernika jeste oprost, ali je svojstvo vjernika i dostojanstvo i to da u istu zamku ne upada dva puta, tj. da mu iskustvo bude pouka.

Neka te ne boli.

Zar da te srce boli i bude ti teško zbog onih čija je srca Allah mrtvim ostavio?

Ne postoji samo smrt tijela. Jadan li je onaj kome srce umre prije tijela, pa u njemu ne stanuju ni sreća, ni samilost niti ljubav.

Takvi su bez sumnje otrovni, podalje od njih.

Kada ih sretnoš, pozdravi ih i budi velikodušan i dostojanstven, ali nikako ohol, to bi im samo mržnju povećalo.

Budi ljubazan i srdačan, ne zato što oni to zaslužuju već zato što tebi, kao Allahovom robu, ne dolikuje manje od toga.

Dobar čovjek je prijatan i blag, on je kao ruža koja mami svojim izgledom i mirisom.

Ali, ruža ima i trnje, ne dozvoljava da bude na grub način iščupana, već pažljivo i na blago ubrana - na isti način i čovjek funkcionije.

Tvoje srce je najvrijedniji ogran koji ti je dat i moraš paziti na njega. Od njega zavisi zdravlje svih drugih organa.

Ne dopuštaj svakome da ti srcu prilazi, kako ga ne bi razbolio...

Pamet ti je data kao odbrambeni mehanizam, baš kao i ruži trn.

Nauči da osluškuješ ljude, njihove namjere i želje, daj im vremena da pokažu ko su i šta su i konačno prilazak tvome srcu i sam ulazak u njega dozvoli samo onima koji su provjereno toga dostojni.

Srce vjernika je tanano, nježno, poput stakla osjetljivo, ukoliko dozvoliš nekome ko je grub i neobazriv da

ga dodirne, mogao bi ga polomiti u milion komadića koje ćeš kasnije teško sakupiti.

Zato ti i kažem, sa svima budi srdačan i ljubazan, Allaha radi, ali na sopstveno srce odgovorno pazi.

„Strpljivo podnositi i praštati - tako treba svaki pametan postupiti.“ (Šura, 43. ajet)

I NA SRCA DRUGIH LJUDI PAZI

„Reci robovima Mojim da govore samo lijepe riječi.”

(El-Isra, 53. ajet)

Samo jedna gruba riječ može na srcu stvoriti posjekotinu koja krvari, boli i teško zarasta. Ophođenje drugih prema nama zavisi prvenstveno od nas samih.

A vjernicima je naređeno da sa ljudima postupaju milostivo, rekao je Poslanik s.a.w.s..

„Ni u čemu se nije našla blagost a da to nije ukrašila i ni u čemu se nije našla grubost a da to nije unakazila.“

„Kome je uskraćena blagost, uskraćeno mu je svako dobro.” (hadise bilježi Muslim)

Velike li su ovo riječi.

Grubost unakazi međuljudske odnose gore nego ijedna druga osobina koja se nađe pri čovjeku.

Oni koji su grubi, agresivni, makar bili i najučeniji, najčestitiji, biće izbjegavani.

Lijepa riječ biva prihvaćena, uvažena i lakše do srca dopire. Ona je znak poštovanja i uvažavanja, o njoj se i kasnije razmišlja; dok gruba riječ već pri samom izgovoru nailazi na odbijanje od strane slušaoca, potom se ljudi okreću od onih koji su bili grubi, izbjegavaju i susret sa njima, a kamoli prisnost.

Nemoj biti grub prema ljudima pa da ostaneš sam. Ljudi plaše i čuvaju od grubosti i povređivanja njihovog srca.

Allah je Sebi nepravdu zabranio pa je isto tako i među ljudima zabranjena.

Pazi, da kome svojom riječju, postupkom, pa makar i pogledom, nepravdu ne naneseš, jer ona je tama za srce i tmina na Sudnjem danu.

Ti možeš činiti nepravdu, ali Allah će ti sigurno suditi pravedno, baš na osnovu onoga što si činio.

„Znate li koji je čovjek bankrotirao?” Ashabi odgovoriše: „Među nama je bankrotirao onaj koji nema ni dinara niti bilo šta drugo.” Na to Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, reče: „Istinski je bankrotirao u mom ummetu onaj (čovjek) koji će na Sudnji dan doći sa namazom, postom, zekatom, ali je nekoga klevetao, nekoga je potvorio, (bespravno) je jeo imetak ovog, prolio krv onog, udario ovog, pa će se jednome dati od njegovih (dobrih) djela i drugome ce se dati od njegovih (dobrih) dijela, a ako mu nestane dobrih djela prije nego vrati pravo drugih kojima je skrivio, bit će natovaren grijesima onih prema kojima se ogriješio, a zatim će biti bačen u Vatru.” (hadis bilježi Muslim)

Ako očekuješ Allahovu milost, nauči da budeš milostiv...

Allah je među ljude spustio milost da bismo se voljeli i međusobno pomagali...

Budi ponizan. Zaista je poniznost ta koja uzdiže čovjeka visoko. Ne budi ohol. Zaista je oholost ta koja unizuje čovjeka do samoga dna.

Džerir ibn Abdullah el-Bedželi, r. a., kaže da je Vjerovjesnik, s.a.v.s., rekao:

„Ko ne bude milostiv, neće se ni prema njemu milosti imati.” (hadis bilježi Buhari)

Ukoliko želiš da tvoje srce ostane sacuvano moraš i ti paziti na srca drugih ljudi, vodeći računa o svojim djelima, riječima, gestovima, pa čak i o pogledu, bilo da se radi o vjerniku ili nevjerniku, siromašnome ili bogatašu, djetetu ili odraslom čovjeku.

TVOJE ZNANJE JE TVOJE BOGATSTVO

„Čitaj, u ime Gospodara tvoga koji stvara, stvara čovjeka od ugruška! Čitaj, plemenit je Gospodar tvoj, Koji poučava peru, Koji čovjeka poučava onome što ne zna.“ (El-Alek, 1.-5.)

Ne postoji materijalno blago koje se može uporediti sa bogatstvom znanja.

Tvoje znanje je tvoje bogatstvo, ali dug mu je bogobožnost što potvrđuje ajet: *„Bojte se onoga koji vam daruje ono što znate“, Aš-Šu'ara'*

Prvo što je naređeno i objavljeno Muhammedu alejhi salatu we selam bilo je *„Uči“* (čitaj) baš iz razloga što je čovjeku potrebno učenje da bi se duhovno razvio i shvatio propise vjere.

Šejh Usejmin je u komentaru ajeta: *„Gospodaru moj, znanje moje ti povećaj.“ (Ta-Ha, 114. ajet)* rekao: molio je za znanje, a ne za imetak, zato što onoga ko je bogat ljudi vole dok je bogat, a učenog vole uvijek.

Svaka knjiga koju pročitamo, svako slovo iz nje ostavlja na nas duboki trag; na naš razum, dušu, srce. Promijeni nas, oblikuje, utiče na naš način razmišljanja, na elokventnost, na ono što želimo, na ono što ne želimo, jednostavno ima sveobuhvatni uticaj na ličnost čovjeka.

U današnje vrijeme je umnogome potcijenjena moć znanja, nipodoštava se vrijednost knjiga, pa i učenih ljudi od kojih bi se trebalo uzimati znanje.

Čovjek uči dok je živ i opet ne može sve naučiti.

Učenje, pogotovo vjerskih propisa, jača iman kod čovjeka što je i potvrđeno ajetom:

„A Allâha se boje od robova Njegovih – učeni.”
(Sura Fatir, 28. ajet)

Hoćeš da ojačaš svoj iman? UČI!

Prijašnje generacije su znale prelaziti na stotine kilometara ne bi li našli nekog ko će ih podučavati korisnom znanju, a nama je danas sve na dohvat ruke i opet većina neće da uzme da uči.

Osnove svoje vjere moraš znati...

Svi smo mi poletni i hoćemo da čitamo kada počinjemo praktikovati vjeru, a kasnije, vremenom, ta želja jenjava.

Ne dozvoli sebi da se ugasi tvoja želja za znanjem.

Čitaj, uči, obrazuj se, piši, trudi se, budi produktivan, radi na sebi i povećavaj svoje znanje; sam biraš da li će to biti o islamu, medicini ili preživljavanju u prašumi, sve dok se ne kosi sa šerijatom - uči, a u svemu su tragovi Allahove milosti i stvaranja.

„On daruje znanje onome kome On hoće, a onaj kome je znanje darovano – darovan je blagom neizmernim.” (El-Baqara, 269. ajet)

Što čovjek više znanja ima, toliko je i ponizniji, a onda i poštovaniji i voljeniji.

S druge strane, ima onih koji misle da znaju sve i da ljudi zbog njihovog zvanja moraju da ih vole. Oprhvala ih je oholost i želja za isticanjem, a ljudi baš od takvih bježe.

Istinsko znanje znači poniznost iz čega proizilazi podučavanje drugih, a ne samoljublje i ponižavanje drugih.

GRIJESI I POKAJANJE

„Zaista Allah dz.s. drži Svoju ruku ispruženu tokom cijele noći, primajući pokajanje onih koji su grijeshili danju, a danju pruža ruku, primajući pokajanja onih koji su grijeshili noću, sve dok sunce ne izađe sa zapada (kao jedan od predznaka Sudnjeg dana).”

Od Ibn Abasa, radijellahu ‘anhu se prenosi da je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem rekao: „Zaista je Allah zapisao dobra djela i loša djela. Zatim je to objasnio: ‘Ko bude želio dobro djelo a ne uradi ga, Allah će mu ga upisati kod Sebe kao potpuno dobro djelo. A ako ga zaželi i uradi ga, Allah će mu ga upisati kao deset dobrih djela do sedamstotina, pa i više. A ako zaželi neko ružno djelo pa ga ne uradi, Allah će mu kod Sebe upisati kao potpuno dobro djelo, a ako zaželi i uradi ga, Allah će mu upisati kao jedno loše djelo.’”

(hadise prenose Buhari i Muslim)

Ustrajavanje na grijesima je uzrok slabljenja imana, raznih nevolja i patnje. Grijesi mogu unakaziti, izobličiti i poniziti čovjeka. Njihova tama zna u potpunosti obuzeti srce tako da vremenom u njemu ne ostane ni tračak svjetlosti.

Nesreća i unutrašnja bol koje grešnik osjeća su nezizmjeni, a posljedice po njegovo duhovno i fizičko zdravlje su nesagledive. Tegoba grijeha optereti čovjeka takvim teretom koji njegova pleća ne mogu nositi, što ga

učini umornim i tužnim; a jedini lijek za ovakvo stanje jesu pokajanje i uzdržavanje od grijeha.

„Svi ste vi griješnici a najbolji griješnici jesu oni koji se kaju“

„Tako mi Onoga u čijoj je ruci moja duša, da ne griješite, pobojavao bih se za vas nečeg što je gore i teže od griješenja. To je samoljublje i egoizam.“

- Hadis kuds kaže: „O robovi Moji, vi griješite i noću i danju, a Ja grijehe praštam i na njih se ne obazirem. Zato Me za oprost molite i Ja ću vam ga podariti.“

Ne postoji na zemlji čovjek koji ne griješi.

Svi mi griješimo, ali razlika između ljudi je u tome da li ustrajavaju u grijesima i da li se kaju ili se ne kaju.

Oni koji se iskreno i često kaju su oni koje Allah voli.

„Allah zaista voli one koji se često kaju i voli one koji se mnogo čiste.“ (sura Baqara, 222. ajet)

Ma kakav god grijeh čovjek da učini a da potom Allaha za oprost zamoli, On će mu ga oprostiti i Plemenit prema njemu biti.

Ukoliko je čovjek iskrenog srca i ostavi nešto zarad Allaha, strahujući od Njegove kazne i nadajući se Njegovoj milosti, Allah će mu sigurno to zamijeniti nečim što je mnogo bolje i trajnije.

Ima grijeha nakon kojih čovjek postane mnogo bolji nego što je bio, jer se isti, kao pokajnik trudi da u svojim dobrim djelima bude iskren i ustrajan ne bi li mu Allah oprostio grijeh koji je prethodno učinio.

Dakle i grijeh može biti uzrokom približavanja Allahu ukoliko nakon njega slijedi pokajanje i poniznost.

Najveći gubitnici su oni koji misle da im Allah njihove grijehе neće oprostiti čak i ako se kaju.

Allah je Sebe obavezao na milost, zar da ti ne oprost, a rob si Njegov, zar da ti se ne smiluje, a u Njega vjeruješ, zar da ti ne bude podrška i potpora, a nikoga osim Njega nemaš?

„I nastojte da zaslužite oprost Gospodara svoga i Džennet prostran kao nebesa i Zemlja, pripremljen za one koji se Allaha boje, za one koji, i kad su u obilju i kad su u oskudici, udjeljuju, koji srdžbu savlađuju i ljudima praštaju - a Allah voli one koji dobra djela čine: i za one koji se, kada grijeh počine ili kada se prema sebi ogriješe Allaha sjete i oprost za grijehе svoje zamole - a ko će oprostiti grijehе ako ne Allah? – i koji svjesno u grijehu ne ustraju. Njih čeka nagrada, oprost od Gospodara njihova i džennetske bašće, kroz koje će rijeke teći, u kojima će vječno ostati, a divne li nagrade za one koji budu tako postupili!“ (Alu Imran, 133-137. ajeta)

Seid el-Džeri pitao je Hasana el-Basrija: ‘O Ebu Seide, šta misliš o čovjeku koji učini grijeh pa se pokaje, zatim ga ponovo učini pa se pokaje, pa ga ponovo učini pa se pokaje, zatim to isto ponovi pa ga opet učini, pa se pokaje, pa dokle može tako?’

Hasan el-Basri, Allah mu se smilovao odgovori: „Ne znam da je to išta drugo do ahlak vjernika.“

„Tražite od Gospodara svoga oprosta jer On, doista, mnogo prašta.“ (sura Nuh, 10. ajeta)

Iskoristimo život u pokornosti Allahu prije nego nam smrt dođe ne bi li nas ona čiste od grijehа zatekla.

Tegoba koju čovjek osjeti u prsima nakon činjenja određenog grijehа je zapravo njegova potreba za oprostom od Gospodara.

Srce vjernika pati kada ga ophrvaju sopstveni grijesi, sve iz straha od skretanja sa Pravog puta, iz straha od gubitka Allahove zaštite i naklonosti.

Takođe, vjerničko srce zna da ne postoji grijeh koji Allah neće oprostiti samo ukoliko se iskreno pokaje.

A zar pokajanje nije najnužnije svima nama? Mi zaista ne znamo kada će nam smrtni čas doći. Melek smrti kada dođe tada je sa pokajanjem gotovo, tada je i sa djelima gotovo, a od onoga što si i kako si prethodno radio zavisi na koji način će ti duša izaći iz tijela; pokaj se da ne bi grubo iščupana bila. Potreban ti je oprost našeg Gospodara. Potrebna ti je Njegova pomoć i podrška. Mi smo siromasi, zavisni od Njega, a On je zaista Jedini neovisan i hvale dostojan.

Gospodaru naš oprosti meni i svim vjernicima jer ti zaista voliš praštanje, a mi nikoga osim Tebe nemamo, pa nam se smiluj. Amin.

DŽEMAT

Džemat nisu samo oni koji, poređani u saffove, klanjaju u džamiji. Cio Muhammedov s.a.w.s. ummet je džemat onih koji su na istini i koji bi se trebali međusobno voljeti i pomagati.

Nažalost, današnje stanje muslimana se ne može ni približno uporediti sa onim kakvo je bilo u vrijeme Poslanika s.a.w.s.

Zašli smo u stanje velike razjedinjenosti, međusobnog neslaganja, uzajamnog napadanja, zlobe, potvaranja, naše ponašanje je postalo slično ponašanju ljudi koji nijesu vjernici. U većini slučajeva je ovako. Prava su rijetkost džemati koji rade i djeluju kao cjelina, zajedno, međusobno se pomažući, sve u cilju sticanja Allahovog zadovoljstva.

Takođe, oni koji su počastvovani da rade za islam ne smiju se oholiti i pohvale od ljudi tražiti. Ako zaista rade u ime Allaha, nagrada od Njega im je dosta.

Neznalice su se uzoholile pa su se oni koji imaju znanje povukli iz njihovog društva kako bi sačuvali svoju bogobožnost.

Mnoge je dunjaluk zaveo, zanio i pritegao, do mjere, da im je postalo mrska pomisao na zajedništvo i ujedinjenje se sa drugima.

Žalosno je gledati razjedinjeni ummet, kojega tako razjedinjenog napada svako kao hoće.

Jedni drugima smo postali neprijatelji, obraćajući pažnju na sitne propuste dok nam se istinski neprijatelji slade i smiju.

Zbog sitnih međusobnih neslaganja i razmirica razbija se bratstvo koje mora opstojati u ime Allaha. Razdvajamo se, podvajamo, ogovaramo, spletke pravimo, a svi se Jednom Gospodaru klanjamo. Potom očekujemo pomoć od Allaha, a brata u vjeri smo ponizili, uvrijedili, oštetili, zanemarili, ogovorili.

Od Ebu Hamaze Enesa ibn Malika, radijallahu anhu, služitelja Allahova Poslanika, alejhis-selam, prenosi se da je Vjerovjesnik, alejhis-selam, rekao: „*Niko od vas neće biti mumín (vjernik) sve dok ne bude želio svome bratu ono što želi i sebi.*” (hadis bilježe Buhari, i Muslim)

Gdje je nestala ljubav u ime Allaha?

Gdje je nestalo razumijevanje i traženje opravdanja za svog brata u vjeri?

Takođe, džemat čine oni koji se u ime Allaha vole.

Ubrzan život, kakav većina nas živi, počeo je da stvara jaz među ljudima i u nama samima.

Kao što je našem tijelu potreban san za odmor, tako je odmor potreban i našem srcu.

Odmor za srce su druženja u ime Allaha. Jedni za druge moramo imati vremena kako bismo se ujedinili, voljeli i pomagali se u dobru.

Ne smijemo dozvoliti da trka za dunjalukom razbije i rasturi džemat koji je simbol onih koji se vole u ime Allaha, koje je On ujedinio na istini. Snaga Muhammedovog s.a.w.s. ummeta je u džematu.

MUSLIMAN NE MOŽE BITI PASIVAN

Niko, osim tebe, neće stremiti ka ostvarenju tvojih ciljeva i snova. To moraš sam, uz Allahovu pomoć.

Islam kao univerzalno uputstvo za život, postavio je uslove i standarde za duhovno i intelektualno uzdizanje kroz učenje kao imperativ, kroz disciplinu i odgovornost u radu i međusobnim odnosima.

Pored toga što nam je vjerom naređeno da budemo produktivni, danas imamo mnogo muslimana koji su pasivni, učaureni, sami sebe su sputali i život su sveli na osnovno funkcionisanje.

Nažalost veliki broj ove skupine čine muslimani koji su mladi naraštaj i koji itekako mogu, Allahovom voljom, doprinijeti napretku cjelokupnog ummeta.

„Ja sam Allahov rob, klanjam, postim, mene će Allah pomoći...” - rečenica je koja se često čuje od onih koji očekuju napredak ali ne čine ništa po tom pitanju: ne uče, ne tragaju za znanjem, ne trude se...

Potradi se – pa će ti Gospodar pomoći. Brada, hidžab i skraćene nogavice mogu biti prepreka možda na jednom polju, ali polja je bezbroj i ukoliko se potradiš naći ćeš ono na kojem se možeš razvijati i raditi, a uz to biti dobar musliman.

Znam primjere ljudi koji ne praktikuju vjeru ali praktikuju da isključivo vjernike zapošljavaju u svojim firmama zato što znaju da ih vjernik neće zakinuti, niti

će ih obespraviti, niti će biti neodgovoran, pa kao takvi oni vremenom dospiju na visoke položaje.

Za sve je potrebno vrijeme i trud. Uzdiži sebe duhovno, istraži svoja interesovanja i sposobnosti, zacrtaj sebi cilj, a onda učini sve da dođeš do zacrtanog cilja, Allah će te sigurno pomoći pa ćeš postići i mnogo više od onoga što si mislio da možeš.

Nemoj dozvoliti sebi da upadneš u lijenost i dokonost jer to umrtvljuje tvoje tijelo i duh, sužava tvoje vidike i umanjuje tvoju vrijednost. Besposličarenje i dosada su ubice zdravog razuma i vjere.

Takođe, ima ljudi koji su sami bezvoljni i neproduktivni pa žele da i drugi budu takvi, da i u njima ubiju volju za napretkom. Ne dozvoli nikome da ti kaže da ti nešto ne možeš i da imaš previsoke ciljeve. Ti možeš, samo ako hoćeš, ako se potruđiš i ako se na Allaha osloniš.

Ummetu si potreban baš ti kao jedinka koja će svojim intelektom steći znanje, zvanje i postići napredak u određenoj oblasti pa tako pomoći čitav ummet i Allahovu milost zaslužiti.

Radi, daj sve od sebe, pa ćeš na kraju ubirati slatke plodove svog truda i to mnogostruko uvećane od Gospodara svijetova.

NAJBITNIJA TITULA I NAJVEĆA POČAST

Kakvu god ovosvjetsku diplomu ili priznanje imao, ma koja ti titula uz ime i prezime stajala, najbitnija od svih i najpreča je ona da si *MUSLIMAN*.

Zaista je najveća počast biti Allahov rob.

Najveći ponos je da ti je On Gospodar.

Najveća snaga je da ne zavisíš od stvorenja nego samo od Allaha.

Ukoliko nosíš ovu titulu i uživaš u ovakvoj počasti znaj da je tvoj život ispunjen svijetlom ma koliko ti se ponekad činilo da si u mraku.

Allahov rob je uvijek zaštićen, uvijek posmatran, uvijek pomognut i opskrbljen, on milost svoga Gospodara osjeća na svakom koraku, u svakoj snazi i slabosti, u svakoj sreći i nevolji, u svakom rahatluku i iskušenju.

Ukoliko tražiš snagu - pa sva snaga je u Allaha.

Ukoliko tražiš milost - pa sva milost je kod Njega.

Ukoliko tražiš bogatstvo - pa riznice nebesa i zemlje su samo Njegove.

Tebi ničija pomoć i podrška nisu potrebni ukoliko se oslanjaš na Onoga Kojega ni drijemež ni san ne obuzimaju.

Zaista je Allah uvijek na pomoći Svome robu i pruža mu izlaz iz svake situacije i opskrbljuje ga odakle se i ne nada.

Koliko je samo puta i tebe i mene Allah izbavio iz nevolja za koje smo tek kasnije doznali da su nas mogle pogoditi, ali je On, iz svoje neizmjerne milosti dao da nas zaobiđu.

Koliko smo puta i ti i ja bili na iskušenju kojem nismo vidjeli izlaz pa nam je On iz svoje neizmjerne milosti pružio rešenje i olakšanje.

Biti Njegov rob je najveća čast i orden dostojanstva koji On daje onima kojima On hoće.

ŠTA TE SPREČAVA DA SE GOSPODARU POKORIŠ?

Zaista sam posmatrajući godinama, shvatila da lijepa riječ i savjet, kao i opis sopstvenog osjećaja o pokornosti Gospodaru, mnogo bolje utiču na uspostavljanje namaza kod onih koji ne klanjaju, nego gruba riječ i upozorenja o kazni.

Da te pitam brate, ili sestro, ti zbog kog me srce boli, jer još uvijek ne klanjaš, želiš li da te uputim na dio Dženneta na zemlji sa kojim, zasigurno, možeš dobiti i vječni Džennet, ukoliko se pokoriš i po Allahovom naređenju postupiš?

Za to potrebno ti je samo oko pola sata dnevno.

Gospodar je dao da dan traje 24^h, a od nas traži samo pola sata, koliko ti je potrebno za pet dnevnih namaza koji su farz.

Da je htio, Allah nas je mogao opteretiti sa onim što ne bismo mogli podnijeti, ali nam je propisao u vjeri ono što je lako i što možemo izvršavati.

Allah je Stvorio nebesa i zemlju, sve vidljivo i nevidljivo, i tebe i dušu ti udahnuo, a ta duša Mu se obavezala na pokornost još prije nego je na ovaj svijet došla. Zar onda nije najpreče Njegove zapovjedi izvršavati, opet u korist tebe samog?

Allah je neovisan, naše molitve Njemu neće ni povećati ni umanjiti snagu. Sve što je propisao On je to

za naše dobro učinio, ne bi li nas u divno, vječno boravište uveo.

Sretan li je onaj ko pred Allahom čelom na sedždu pada, Allah takvog sigurno neće poniziti niti mu propast dati.

Da bi nam život i smrt bili laki, da bi nam kabur prostran bio, da bismo račune na Sudnjem danu lako položili i da bismo sebi put ka Džennetu raskrštili, namaz je neophodan.

Pet puta dnevno tvoj te Gospodar poziva da ga veličaš i slaviš, pet puta dnevno poziva te na spas, da te pomogne i spasi svakog zla ovog i budućeg svijeta - *PA HOĆEŠ LI MU SE ODAZVATI?*

„Šta mislite kada bi neko od vas ispred vrata imao rijeku i u njoj se pet puta dnevno kupao, da li bi na njemu ostalo imalo prljavštine?“ „Ne, na njemu ne bi ostalo nimalo nečistoće“, odgovoriše. „Tako je i sa pet dnevnih namaza, Allah sa njima briše grijeha“, reče Poslanik.

Prije nego li smrt dođe odazovi se Samilosnom ne bi li spašen bio.

„Svako živo biće će smrt okusiti! I samo na Sudnjem danu dobit ćete u potpunosti vaše nagrade, i ko bude od Vatre udaljen i u Džennet uveden – taj je postigao šta je želio; a život na ovom svijetu samo je varljivo naslađivanje.“ (Alu Imran, 185. ajet)

Smrt neminovno čeka tebe, mene i sva živa bića. Onog trenu kada ti je duša udahnuta smrt je postala tvoj nerazvojni prijatelj koji će te jednom, iznenada, posjetiti, a od tebe zavisi da li će ta posjeta biti prijatna ili neprijatna. Ne znamo kada će nam doći, niti na koji način, naše je samo da se za nju i ono što dolazi nakon

nje što bolje pripremimo. Kako si živio - tako ćeš i umrijeti, u takvom stanju ćeš oživljen biti, pa potom račune polagati.

Reci mi, kada bi sada smrt po tebe došla, u kakvom bi te stanju zatekla? Da li bi žalio za onim što si mogao učiniti a nisi? Da li bi te našla u pokornosti Allahu ili u nepokornosti i kršenju Njegovih zabrana? Zapamti, ni ti ni ja, nismo sigurni da ćemo sutrašnji izlazak sunca dočekati.

Nedavno pročitah rečenicu koja bi svojom silinom mogla brdo uzdrmati: „Zaista, drvo za moj tabut negdje sada raste i zaista, posmrtno platno moje negdje neko tka.“

Pa šta nas onda spriječava da se ostavimo griješenja i nepokornosti i da krenemo stazom koja ka Džennetu vodi?

Zar vječno uživanje nije vrijedno svakog truda i muke na ovom prolaznom, ukaljanom i ništavnom svijetu?

„SVJEŽI” U VJERI

Kada se pokaješ, Allahu vratiš i počneš sa nama-
zom i sa činjenjem onoga što ti je naređeno, jako
je važno da se držiš sredine, jer Islam jeste sred-
nji put.

Na samom početku moraš biti oprezan, birati štivo koje ćeš čitati, sa kim ćeš u razgovore ulaziti i sa kojim informacijama ćeš svoju želju za znanjem hraniti.

Kur'an i Sunnet su temelj vjerovanja na kojem svoj iman možeš graditi bez straha od rušenja.

Ukoliko se ne budeš držao Kur'ana i Sunneta lako ti se može desiti da potpadneš pod uticaj neke zabludjele skupine, svejedno radilo se npr. o skupinama koje pre-
tjeruju u vjeri ili o skupinama koje previše popuštaju.

Allahov zakon je jasan. Zna se šta je zabranjeno, a šta je dozvoljeno, i kad ti neko dođe sa informacijom, prvo je provjeri u Kur'anu ili hadisima pa ako je tačna memoriši je i počni praktikovati isto.

Takođe, moraš izbjegavati preterivanje u vjeri jer te ono lako može odvesti u vrtlog iz kog ćeš se teško izvu-
ći. Postepeno svoj život oblikuj prema vjeri i trudi se da si blizak ljudima koji su stabilni, mirni i trezveni, jer si neko ko tek treba da uči, saznaje, sazrijeva i jača svoj iman.

Za sve je potrebno vrijeme, kako za razvijanje pu-
poljka, tako i za tvoje razvijanje kao vjernika.

Polet koji osjećaš od sreće što si vjernik može te navesti da upadneš u rasprave sa ljudima koji nemaju isto mišljenje, ili pak hrišćanima.

Dešavalo mi se na samom početku praktikovanja vjere da zapadam u rasprave sa hrišćanima. Rasprave bi išle dotle dok ja ne ostanem bez argumenata, jer još nezrela u vjeri, nisam znala sve što je bilo potrebno da bih svaki stav potkrijepila dokazima, pa sam u početku iz takvih rasprava izlazila poražena, ne zato što su oni u pravu, već zato što ja nisam imala dovoljno informacija i dokaza da bih pobila njihova mišljenja.

Debate svakako treba prepustiti onima koji su dovoljno zreli i dovoljno mirni da ih uz argumente privedu kraju, a ne da izazovu svađu.

Većina ljudi sa kojima se ulazi u debate unapred poraz smatra nečim što sebi ne smiju dozvoliti. Čak i kad znaju da si u pravu žele se svađati samo iz straha da ne dožive poraz.

Ponavljam, debate ostavi iskusnijima i stabilnijima.

Velika zamka u današnjem vremenu, za one koji su tek počeli praktikovati vjeru svakako sui društvene mreže na kojima nailazimo veliki broj kako tačnih tako i netačnih, neprovjerenih informacija.

Mi bismo sve odjednom da znamo i naučimo pa mozak opteretimo obimom informacija koji nam umanjuje koncentraciju i zasjenjuje trezvenost, brka liste prioriteta.

Tvoj jedini trenutni prioritet i cilj jeste da sebe opskrbiš znanjem koje će ojačati tvoje vjerovanje, podučiti te propisima i oblikovati te kao vjernika.

Najučinkovitiji način za to su knjige.

Prvenstveno Kur'an, pa zbirke hadisa i ostala literatura od onih koji su istinoljubivi.

Hvala Allahu, ja sam imala šejha koji me je tada uputio na ispravnu literaturu i time pomogao jačanje mog imana, a sva hvala pripada Allahu. Kasnije ću spomenuti neke naslove.

ODNOS SA OKOLINOM I „TRADICIONALNI“ ISLAM

Kada sam 2012. godine stavila svoj hidžab, a kojeg je svaka žena dužna nositi, naišla sam na prezir većine ljudi oko mene.

Počev od moje majke pa završivši sa nekadašnjim prijateljima, svi su odbijali mene takvu „zamotanu koja se vraćam unazad umjesto da kao ostatak civilizacije idem unapred.“ Međutim, kada ti znaš da je tebi nešto naređeno i kada želiš da postigneš Allahovo zadovoljstvo onda te ni sve osude, grube i ružne riječi ne mogu spriječiti, niti odvratiti od toga.

„Nema pokornosti stvorenjima u nepokornosti Stvoritelju.“ - kratko i jasno.

Nije lako, potrebna je snaga, potreban je oslonac na Allaha, potrebno je vrijeme da se emocije smire i da se utiša srdžba u ljudima.

Tada sa majkom nisam razgovarala punih sedam mjeseci, niti sam je vidjela...

Bilo mi je izuzetno teško...ali mi popuštanje pred ultimatumom da se odreknem marame u zamjenu za majčinu bliskost nije padalo na pamet.

Jednostavno natjeraš sebe da u ime Allaha istrpiš i čekaš izlazak iz tog iskušenja.

U trenucima kada mi je bilo jako teško, jer sam bila vezana za majku kao jedinog roditelja, znala sam se

prisjetiti slučaja jednog od ashaba, Sad ibn Ebu Vekkasa r.a. kada ga je majka pokušala, time što nije htjela uzimati hranu, odgovoriti od islama on joj je odgovorio: „Majko, koliko god da te volim, više volim Allaha i Njegovog Poslanika. Tako mi Allaha, da imaš hiljadu duša, pa da ih ispuštaš jednu po jednu, ni tada ne bih napustio svoju vjeru.“

Nakon što je vidjela njegovu odlučnost, njegova majka je počela jesti.

U njegovom r.a. primjeru sam nalazila utjehu i podsticaj da ne posustanem.

Divan primjer za one koji žele biti ustrajni svakako su pređašnje generacije, kojima ništa nije moglo poljuljati njihovo jako vjerovanje i oslonac na Allaha.

Iskušavan moraš biti, to je snalazilo one prije nas, snalaziće i one nakon nas. Zar da očekuješ da finalni ispit položiš bez prethodnih testova? Zar da očekuješ lijep život na ovome svijetu i Džennet na onome svijetu a da ne budeš iskušavan?

A Allah je Taj Koji iz svakog iskušenja da izlaz. Hvala Njemu Koji robove svoje obasipa neprekidnom milošću.

Evidentno je da, u mnogim porodicama koje se od rođenja deklarišu muslimanima dolazi do raskola čim se na primjer, cura od 15 godina odluči klanjati i pokriti. Tada cijela familija ustaje na noge i kategorički odbija i pomisao da ona to učini pozivajući se na tzv. tradicionalni islam i na sopstveni primjer, kako su one časne, poštene, nikog nisu zakinule, dobri ljudi, a ne nose maramu...

A kad bi ista ta cura izrazila želju za izlaskom u diskoteke i nošenjem prozirne i provokativne odjeće fa-

milija bi je podržala i podstakla na isto jer, molim lije-
po, mora se biti u trendu.

Zar je bratu i ocu te cure drago da svakakvi, devi-
jantni, manijakalni, stari i mladi muškarci „ispijaju“ i
„skidaju“ pogledom njihovu sestru ili kći?

Zar će toj istoj majci ili tetki biti drago kada joj,
zbog života u trendu, kći bude napastvovana ili obes-
čašćena ili ponižena?

Zar nije ljepša pokornost Stvoritelju i pokrivanje
tijela? Najdragocjeniji dijamanti iako čuvani u sefovi-
ma, prije toga se ipak zaviju u svilu.

Islam je sef, sef koji čuva našu čast, moral i ljudsko
dostojanstvo.

Ne nagonite svoje majke, sestre i kćeri, iz straha od
toga šta će okolina reći, da žive poput lutki na izlozima
ako ih je Allah počastio da budu poput dijamanta u naj-
nježniju svilu obmotanog.

Ne tražite „modernost“ jer je ona ogavan i ružan
put, a islam je čist od toga.

Islam ne može bit ni tradicionalan, ni moderan,
islam je samo jedan - izvorni islam, onaj sa kojim je
Allah s.w.t. poslao Muhammeda s.a.w.s..

A ako vas je u drugom slučaju, strah za sigurnost ili
od iskušenja, pa zar Allah nije dovoljan zaštitnik i Po-
magač i zar zaista mislite da čovjek može ući u Džennet
a da ne bude iskušavan?

Hidžab je uvijek bio i biće najveća počast za ženu
jer štiti njenu ljepotu i čast.

Najbolja zaštita za dijete je odgojiti ga onako kako
nas je Muhammed s.a.w.s. podučio.

Odgojite svoju djecu, na najljepši način, da im vjera bude vodilja u životu, budite im prijatelji i savjetnici, a ne strogi naredbodavci. Ne ubijajte im samopouzdanje i želju za uspjehom i napretkom, budite vjetar njihovim jedrima.

Lijep savjet je uvijek više postigao nego stroga kritika i naredba.

Ima tako, nekih ljudi, koji su kasno počeli sa prakticovanjem vjere pa sada stiskaju i forsiraju svoju djecu da izvršavaju čak i ono što nije stroga obaveza. To se nikako ne smije činiti, vjera je lijep savjet a ne prisila, vjera je uzor i poštovanje a ne komandovanje.

Ovakvim pristupom djeca mogu zamrziti vjeru umjesto da je zavole, moramo biti oprezni i blagi.

Trebali bismo biti uzor, kako u vjeri, tako i u životu jer šuplje riječi bez praktične primjene zapravo ne vrijede ničemu.

AHLAK VJERNIKA

Najviše ljudi će ući i Džennet zbog lijepog ponašanja.
„Meni najbliži od vas biće oni koji imaju najljepši ahlak, koji su skrušeni i koji mire i zbližavaju.”
(Tirmizi)

„Ebu Hurejre, potrudi se da imaš lijep ahlak.” Ebu Hurejre upita: „A šta je to Allahov Poslaniče?”, on reče: „Da održavaš vezu s onim ko je prekinuo s tobom, oprostiš onom ko ti je nepravdu nanio i daš onome ko tebi uskraćuje.” (Bejheki)

Ponašanje vjernika je prije svega u skladu sa Kur'anom.

A Kur'an zaista čovjeka odgaja na najljepši način uzdižući mu moral, poštovanje drugih i samopoštovanje.

Vjernik je blag, tih, saosjećajan, istinoljubiv, samilostan; vjernik poštuje i uvažava čak i nevjernike koji se prema njemu lijepo ophode, a kamoli svoju braću i sestre u vjeri.

Oholost, samoljublje, potvora, nasilje, iskorištavanje, grubo postupanje i nepoštovanje nisu i ne mogu biti prisutni kod onoga koji se Allaha boji i sebe zove vjernikom.

Vjernika krase hrabrost, poniznost, ljubaznost, razboritost i uvažavanje drugih.

A zar bi i mogao biti drugačiji onaj koji je čuo da je čak i osmijeh u lice njegovom bratu u vjeri sadaka, pa je

to prihvatio i skuplja manja i veća dobra djela za Sudnji dan?

Odgoj i zauzdavanje sopstvene duše, koja je inače sklona zlu, prvi je korak ka lijepom ahlaklu i poniznosti.

„...ta duša sklona je zlu.” (Jusuf 53)

To ne možeš postići ukoliko sebe ne tjeraš da budeš dobar čovjek i da se iz tvog ponašanja, govora i djela vidi da si Allahov rob i da je Kur'an zapravo ono što te je odgojilo na najljepši način.

Kada su Aišu r.a. upitali kakav je bio ahlak Poslanika s.a.w.s. ona im je odgovorila: „Njegov ahlak je bio Kur'an. „Dakle, u svakom Njegovom s.a.w.s. djelu, riječi i postupku su se vidjeli propisi iz Kur'ana.

Tvoja duša će te cijelog života navoditi na zlo, ona je stvorena takva. Tvoje je da je obuzdavaš i da je navodiš na dobro. U početku će ti biti teško, borićeš se da je savladaš, ali kada jednom ovladaš njome, postaće joj praksa da činiš dobro. Navići će se, pa se njen glas kada postupiš ispravno više neće ni čuti, a još manje će uspjeti da se buni.

Zauzdavanje sopstvene duše je jedan od najtežih zadataka svakom čovjeku. Svi mi želimo da ugodimo sebi. Ako ikako možemo, da uživamo i na ovom i na onom svijetu, ali to je nemoguće.

Zarad onog svijeta moraš se odreći dobrog dijela ovoga svijeta... A ko se i ne bi odrekao prolaznog za vječno?

Obuzdaj prohtjeve svoje duše, čini dobro, istrpi, progutaj, uputi lijepu riječ, osmijeh, dovu, savladaj srdžbu, uzvрати dobro još boljim, a loše dobrim i oprostí jer:

„I dobročinite, Allah, zaista, voli one koji dobra djela čine”. (Bekare, 195. ajet)

Ima ljudi koji su druge pretekli svojim namazima i postom ali im je ahlak gori nego onima koji imaju manje ibadeta.

Vjernik to sebi ne smije da dozvoli, nikako. Ljudima je postala praksa traženje tuđih grešaka, ismijavanje i ponižavanje, a to nije ni vjernički ni ljudski.

Potcjenjivanje drugih je svojstvo nezadovoljnih i ograničenih ljudi.

Koliko cijeniš sebe toliko ćeš i druge. Sebe ne možeš cijeniti ukoliko ti se život sveo na priču o tuđim životima, a tvoj sat otkucava i meleki djela bilježe. Pobri ni se prvo za sebe, a onda za druge.

Brinuti o tuđim emocijama i potrebama je svojstvo ispunjenih i ostvarenih ljudi kojima je to, nerijetko, veća slast i užitak nego brinuti o sopstvenim.

O sebi brineš zbog sebe samog, o drugima brineš radi Allaha.

Neka ti to uvijek bude na umu jer ti ne znaš do kada ćeš na ovome svijetu biti. Ostavi ljudima lijepo mišljenje o sebi dok si među njima i lijepo sjećanje na sebe kada te jednog dana više ne bude jer ljudi su Allahovi svjedoci na zemlji.

DOVA

*„Pozovite Me i zamolite, Ja ću vam se odazvati!
Oni koji iz oholosti neće da Me obožavaju ući će,
sigurno, u Džehennem poniženi.”
(El-Mu'min, 60. ajet)*

*„A kada te Moji robovi za Mene upitaju, Ja sam, sigurno,
blizu: odazivam se molbi molitelja kad Me zamoli.”
(El-Bekare, 186. ajet)*

Tvoja dova je jedan od najboljih načina približavanja Allahu. On zaista voli one koji traže od Njega, a srdi se na one koji ne traže od Njega.

A šta te sputava da tražiš od Onoga Koji svaku tvoju želju može ispuniti, od Onoga u čijem je posjedu sve i od Onoga Koji se ne umara da se odaziva i Koji kada nešto hoće za to samo rekne „budi” – i ono biva.

„Onaj ko se nevoljniku, kad Mu se obrati, odaziva i koji zlo otklanja.” (El-Neml, 62. ajet)

Mnogi potcjenjuju moć dove, a Allah nijednu ne ostavi, a da se na nju ne odazove, bilo to ispunjenjem odmah, ili nadoknađivanjem nečim drugim, ili je ostavi i sačuva za ahiret.

Nijedna tvoja dova nije uzaludno upućena, ni ona najmanja ni ona najduža, ni ona u sreći sa osmjehom, ni ona kroz suze, ni ona sa uzdahom, ni ona u polu snu... Nijedna nije uzaludna.

On je svaku tvoju molbu čuo i zbog toga te je među one koji Ga dozivaju uvrstio.

Divno li je stanje onog koji ne traži od ljudi već od Gospodara ljudi, onoga koji ne očekuje od ljudi već od Allaha. A još ljepše je stanje onoga koji moli za druge, mimo sebe, želeći im svako dobro, čisteći svoje srce i svoje namjere. Takvome se Allah odmah odaziva, dajući mu nagradu i zbog dove za sebe i zbog dove za drugoga.

Nemojmo biti škrti da od Allaha dovimo za druge jer mi ne znamo koliko nas je samo nevolja zaobišlo zbog dove našeg brata ili sestre u vjeri, za nas. Otvori svoje dlanove i pruži ih ka Allahu, On ih zaista neće vratiti prazne.

Allah je stidljiv. Stid ga je da ruke onoga ko ih je pružio ka Njemu dovom, vrati prazne.

Allah je darežljiv, on jedva čeka da tražiš od Njega pa da ti poda.

Bilo da se radi o sitnici ili o krupnoj stvari - traži od Allaha.

Jedan profesor islamske pedagogije je svojim studentima znao reći. „Dovite pa makar i kada olovku izgubite. Vezaćete se za Allaha, imaćete nagradu, a možda nađete i olovku.“

Spomeni u dovi one koje voliš, one koji tebe vole, pa i one koji su se ogriješili o tebe, milost Gospodara našeg zaista obuhvata sve.

A najljepši znak tvoje ljubavi je dova i najljepši znak tuđe ljubavi spram tebe je njegova dova.

DAJ PA DA TI ALLAH MNOGOSTRUKO VRATI

„Ko će Allahu drage volje zajam dati da bi mu ga On mnogostruko vratio, a uz to i nagradu plemenitu dobio.“

(El Bakarah 245. ajet)

Sve što od sebe daš, bila to riječ, osmijeh, gest, materijalna stvar, podrška, podsticaj, ohrabrenje, utjeha ili nada – budi siguran da će Allah to mnogostruko nadoknaditi i još od Sebe plemenitu nagradu dati.

A zar iko nagrađuje ljepše od Njega?

Srce vjernika žudi da učini dobro djelo, makar ono bilo i maleno, iz želje da se Allahu umili i da svoj iman dokaže.

Vjernike ispunjava činjenje dobra, to je njihovo gorivo za kretanje naprijed, spokoj za njihova srca i znak Allahove naklonosti.

Onome koga Allah zavoli biva olakšano činjenje dobra, pa mu On na njegovom putu i šalje one kojima bi mogao biti od koristi i dobro im učiniti.

Nikada nemoj potcjenjivati dobro koje učiniš, makar ti se činilo i neznatnim. Zasigurno znaš za slučaj prostitutke koja će ući u Džennet jer je napojila žednog psa, i za slučaj pobožne žene koja će otići u Džehenem zbog toga što je mačku zatvorila ostavivši je bez jela i vode.

Pogledaj razliku među njima, prva je nekim djelima bila daleko od Allaha ali je sa samo jednim dobrim djelom obrisala sva loša, dok je druga ibadetima bila blizu Allahu ali je njen postupak prema životinji poništio sve ibadete.

Do srca je. Koliko je veliko, samilosno i čisto. Koliko želi pomoći i dobra učiniti.

I do namjere je, da li želiš da učiniš dobro ili ne. Allah sigurno zna šta svako od nas u prsima svojim nosi i On sigurno daje da se djela vrijeduju shodno nijjetu.

Potrudi se da sva svoja dobra djela sakrivaš od ljudi kao što svoje grijehе sakrivaš. Pokazivanjem i dokazivanjem sa svojim dobrim djelima njihova nagrada se umanjuje ili se pak mogu potpuno poništiti.

U hadisu kojeg prenosi ebu Hurejre se kaže: „Sedmoricu će Allah staviti u svoj hlad, kada drugog hlada do Njegovog neće biti...” među sedmoricom je pomenut i „čovjek koji udijeli sadaku pa je sakrije, kako lijeva ruka ne bi znala šta je udijelila desna.” Muslim

Veliki neprijatelj i jedna od šejtanovih zamki za dobra djela su svakako društvene mreže. Nerijetko, susrećemo ljude koji se vole pohvaliti svojim dobrim djelima ne bi li tako uzdigli svoj status pred ljudima i postali veći u njihovim očima.

Pa zar i po cijenu toga da u Allahovim očima postaneš manji? Zar i po cijenu toga da na Sudnjem danu to djelo nađeš u prah pretvoreno, a sve zbog pokazivanja i dokazivanja?

Ne trudi se da se dokažeš ljudima, već Allahu.

Ljudi bez tebe mogu i ti možeš bez njih, ali bez Allaha ne možeš. Ne mogu kod Allaha biti isti onaj koji

svoja djela za ahiret sprema i onaj koji ih čini ne bi li se pred ljudima pokazao.

„Lijepo je kad javno dajete milostinju, ali je za vas bolje ako je dajete siromasima kad niko ne vidi...” (El-Baqarah 71. ajet)

Ovaj ajet je dovoljan savjet da vjernik treba sakriti svoja dobra djela od svih ljudi jer tada će njegov nijjet biti čist.

Ponekad situacija iziskuje pokazivanje dobrog djela, ne bismo li tim primjerom i druge pozvali da isto učine, ovakav je primjer sa humanitarnim organizacijama i njih valja i treba reklamirati, bodriti i podsticati ne bi li se u činjenju dobra pomoglo, jer onaj koji uputi na dobro djelo je isti kao i onaj koji ga čini. Ljudima je neophodno ujedinjenje u dobru i podsticaj na dobro.

NE OSUĐUJ DRUGE

Svaki čovjek ima svoje bolove, probleme, patnje, gorčine, sve nas muči nešto, svi se mi borimo sa nečim... Jedni o tome ćute, drugi pričaju, jedni se bune, drugi trpe, jedni se bore, drugi posustaju...

Ovaj svijet je i stvoren kao iskušenje.

Različite kategorije ljudi podrazumijevaju i različita mišljenja, stavove i reakcije i veliki problem je što većina voli osuđivati druge, a itekako su svjesni svojih propusta i grešaka.

Fokusiranje na tuđe mane i isticanje istih, kao i priča o njima imaju za cilj da greške onih koji govore, stave u drugi plan. A zar nije dovoljno čovjeku sopstvenih mana koje treba ispraviti nego se tuđima zanima i zabavlja, istražuje ih i javno iznosi?

Odakle tebi, meni, bilo kome, pravo da tako maleni i ništavni ulazimo u tuđu muku i umjesto da nekome olakšamo, mi besciljnom, zabranjenom pričom drugome otežavamo? Odakle nama pravo da ikoga osuđujemo?

Ako ne možeš olakšati onda ne otežavaj.

Zaista će najviše ljudi u džehenem ući zbog svog jezika!

Ako ne možeš da pomogneš onda ne osuđuj.

Zaista će svima nama Allah suditi!

Zar bi iko od nas želio da sopstvenim jezikom okrnji ili uništi svoja dobra djela?

Pa, kada ti sledeći put padne na um da nekome istražuješ mane, osuđuješ ili ponižavaš nekoga na bilo koji način, sjeti se da možeš biti u skupini onih kojima je jezik sva dobra djela ništavnim učinio.

Zalaženje u tuđe probleme, bol ili intimu zapravo je ponižavanje čovjeka. A vjerniku je zabranjeno bilo koga ponizava.

LJUBAV

Allah je stvorio ljubav kao vezu među stvorenjima zasnovanu na samilosti.

Uzajamno razumijevanje, pomaganje, podrška, podsticanje na dobro, blagost i briga su neizostavni simboli ljubavi. Zaista je žalosno gledati kako se u današnje vrijeme ljubav među ljudima svela na strast ili interes. Svakome srcu je neophodna ljubav da bi bilo zdravo i čisto od mržnje i pohlepe. Ljubav nisu skupi pokloni, niti večere, niti putovanja, ljubav je pažnja osjećanjima i brigom, a ne novcem.

Uništiše ljudi najdivniji osjećaj svojim egoizmom, ponosom i pohlepom. Oskrnaviše je i ukaljaše za trenutne užitke. Zaboraviše joj istinsku vrijednost, pa ujedno i zaključaše svoja srca, nit vole, niti su voljeni, a onda grecaju i muče se u tami sopstvenog srca i hjeli bi oni da budu voljeni, ali da sami ne daju zauzvrat nista. Ne ide to tako, ne možeš uzimati, a da ne daš ništa, ne očekuj plod od biljke koju ne zalivaš. Zar misliš da će ti se pružiti ako i sam ne pružiš, da će ti se olakšati ako sam ne umiješ olakšati, da ćeš biti voljen, a ne znaš voljeti?

Čemu zaključavanje srca? To onda nije srce, to je lična tamnica u kojoj ćeš provesti ostatak čemernog života ukoliko ne otvoriš vrata i ne pustiš ga da voli i da bude voljeno.

Zar treba biti hladan i bezosjećajan, a Allah te je stvorio da budeš nježan i brižljiv? Da li te je strah povri-

jeđivanja? Pa, ako te njih deset povrijedi naići će makar jedna osoba koja će biti i prijatelj i podrška, makar jedna osoba vrijedna ljubavi i vremena, ona će zaliječiti rane i vratiće ti vjeru u ljubav i ljude. Ljubav ne možeš da kupiš, ona nije na prodaju i nema cijenu, nju samo možeš dobiti na poklon ukoliko je i sam daš.

Ljubav nije egoizam niti slabost već hrabrost i snaga - to najbolje znaju oni koji vole i koji su voljeni.

Rekao je Poslanik s.a.w.s. „Ako nekog volite to mu i recite.” (Buhari i Muslim)

MRŽNJA I SIHR

Najružnija riječ i najodvratnija emocija koja ne može stanovati u srcu onoga koji je vjernik (osim prema onome što je Allah propisao da trebamo mrzjeti) jeste mržnja.

Zaista ne mogu da razumijem ljude, a ima ih, koji svoj život troše mrzeći umjesto da vole. Koliko je samo onih koji su zbog sopstvene zavisti i zlobe okovani lancima mržnje koja uništava njih same, a uz njih i druge ljude, ni krive ni dužne...

Zar zaista čovjek koji je time iskušan može mirno spavati i živjeti ne pokušavajući je istrijebiti iz sopstvenog srca, a ona ga čini bezosjećajnim i zlim?

Ponekad do te mjere zlim, da on nema mira sve dok drugima ne naudi i zlo im ne učini... za svoj trenutni smiraj.

Ranije sam rekla da je, na neki način, sihr bio seabom mog povratka islamu. Tada dok sam se liječila i prolazila kroz nesnosne muke koje samo oni koji su iskušani istim mogu shvatiti, često bih se pitala da li je zaista moguće da postoje ljudi koji toliko mogu mrzjeti? Kako li je jadan i ništavan njihov život, kako se Boga ne boje, do koje su to mjere oni zadojeni mržnjom i kukavičlukom pa nemaju svoje živote, nit samopoštovanja, nit hrabrosti da stanu pred tobom i u oči ti kažu da te mrze? Ni tada, a još manje sada mogu da razumijem te ljude. Moj um tako mi Allaha ne može pojmiti toliku

količinu mržnje, ozlojeđenosti i pakosti da neko napravi ili traži od onih koji se time bave, da naprave sihr nekome ne bi li se razbolio, poludio, ubio...

Svaki sihirbaz i onaj koji traži da se napravi sihr, a isti su u grijehu, su nevjernici. A zapravo su samo bijedne kukavice, nezadovoljne sobom, nesposobne da učine išta od svojih života, pa su se pozabavili time da unište druge ne bi li, tako jadni, imalo sreće osjetili.

Allah zaista neće dozvoliti da sihirbazi uspiju, Allah je zaista kadar svaki sihr uništiti, Allah zaista štiti robove Svoje i Allah je zaista za nevjernike razbuktalu dženemsku vatru pripremio, a za vjernike divne dženetske perivoje stvorio.

A za pokajanje svaki čovjek, pa i sihirbaz, ima vremena sve dok mu smrt ne dođe.

SAVJET ONIMA KOJI SE LIJEČE OD SIHRA

Znam kako ti je. Zaista, znam kako ti je, prošla sam kroz to, gledala druge ljude kako prolaze kroz to. Ja sam, kao i ti, patila, i plakala, i očajavala, i lomilo me, i boljelo i kidalo, ali evo, hvala Allahu, živa sam, zdrava sam i što je najbitnije - vjernica sam. Ti znaš da Allah nikoga ne opterećuje preko mogućnosti i ti znaš da svakoj mucu dođe kraj i znaš da nakon svake tegobe dolazi olakšanje. Ma u kom stadijumu bilo tvoje stanje ti treba da znaš da ti ga Allah nije bez razloga dao. Nijesu džabe rekli da Allah najteže bitke daje Svojim najjačim borcima. Tvoja je dužnost da se na Allaha osloniš, boriš, da ustraješ, da budeš hrabar i odvažan. Allah zaista ne ostavlja robove Svoje na nemilost drugima. Između dove onoga kome je nepravda učinjena i Allaha nema prepreke, a sihr je zaista velika nepravda i nasilje. Pa iskoristi ga da se Allahu dovom obratiš, jer ti jesi onaj kome su nepravda i nasilje nanijeti i Allah tvoje dove uslišava. Jedno od svojstava jakog čovjeka je i to da čak i iz nevolja koje ga snađu izvuče korist. Neka tvoja iskušanstvo bude pretočeno u tvoje gorivo za kretanje naprijed, da postaneš Allahu pokorniji i bolji, ustrajniiji i jači. Svakako znamo da nećeš dozvoliti da tuđa zloba uništi tvoj život. Bori se - Gospodar će te podržati. Najprije, obrati pažnju na svoju psihičku stabilnost, džinnima je lako da upravljaju tobom ukoliko si psihički nestabilan, ljut, tužan i potišten...

Dakle, ojačaj svoju psihu, ulij sebi hrabrost, nadu i želju za borbom, budi borac u ime Allaha, protiv onih koji ti žele zlo nanijeti. Namazi, dova i Kur'an su pored šerijatske rukje, osnovno sredstvo i put ka pobjedi nad neprijateljem. Zapamti, sihr je tvoj neprijatelj, džinni su ti neprijatelji, sihirbaz ti je neprijatelj pa se tako prema njima i ophodi. Vjeruj mi, nemaš se čega plašiti, ne ide da se vjernik boji nevjernika, niti da hrabar uzmiče pred kukavicom. Ti imaš u svojoj ruci oružje koje ne može promašiti metu, a oni nemaju ništa osem sihra koji će Allah kad tad uništiti i džinna, koji će kad tad izmučeni izaći i još otići pa se onima koji su ih tu poslali mnogostruko osvetiti, a zar najgora kazna nije džehenem?!

Osloni se na Gospodara Koji liječi i Koji olakšanje daje i izvojevaćeš pobjedu iz koje ćeš izaći imanski jači i hrabriji. Ne smiješ i ne možeš posustati, ne smiješ se predati, potreban si onima koji te vole i koje voliš, potreban si meni i cijelom ummetu kao brat/sestra u vjeri i kada ti bude najteže i kada ostaneš bez snage sjeti se da te ima u nečijoj dovi. Sjeti se svoga Poslanika s.a.w.s. koji je takođe sa sihrom bio iskušan, sjeti se Dženneta kojemu se nadaš i stremiš, i sjeti se da su oni koji se bore zapravo oni koji su Allahu najbliži.

Znam da će ti Allah dati pobjedu i zaštitu, a On je dovoljan kao zaštitnik.

„Jer Allah zaista voli one koji se uzdaju u Njega.”
(Kur'an, 3:159)

„A Allah izdržljive voli.” (Kur'an, 3:146)

„A Allah je dovoljan kao zastitnik i kao pomagač”

Sva hvala pripada samo Allahu osim Koga drugog Boga nema, Njega veličamo i od Njega pomoć tražimo. Neka je salavat i selam na Njegovog poslednjeg Posla-

nika, roba i miljenika, Muhammeda sallallahu alejhi we sellem, na njegovu časnu porodicu, ashabe i sve one koji ga slijede do Sudnjeg dana.

Molim Onoga, Koji se na dove robova Svojih odaziva, da uputi, pomogne, ojača i učvrsti na putu istine svakoga ko je i najmanji doprinos dao da ovo djelo ugleda svjetlost dana, kao i svakog do koga dopre ova knjiga.

Hvala onima koji su mi bili potpora, podrška, koji su me hrabрили i vjerovali u moju sposobnost da svoje misli pretočim u pisanu riječ.

Gospodaru naš, ti zaista znaš stanje srca svakog od nas i zaista znaš šta naša prsa kriju, a šta javno pokazujemo, pomози nas u činjenju dobra i daj da zaslužimo oprost i milost Tvoju i Džennet prostran kao nebеса i zemlja i kao najveću nagradu, daj da budemo od onih koji će u Tvoje lice gledati. Amin.

Potrudila sam se, uz Allahovu pomoć, da sakupim što više priča onih koji su povratnici u islam, ne bih li ljudima makar malo približila naš osjećaj kada smo se tumarajući iz mraka vratili na put obasjan Allahovom milošću. Molim Allaha da ih obilno nagradi za doprinos ovom djelu i da ga nađu kao mnogostruko uvećano na Sudnjem danu. Amin.

MOJ POVRATAK U ISLAM

Bismillahir-rahmanir-rahim

Rođena u Nemačkoj te 1983. godine provela sam 5 godina svog detinjstva u igri sa drugom decom i materijalnom blagostanju jer su moji roditelji, kao radnici iz Srbije, došli početkom 70-tih u Nemačku. 1988. godine u naše živote se upliće jedno novo poglavlje, moja majka nakon perioda depresije, najviše zbog stresa i posla, tempa koji je bio u Nemačkoj, odlazi na nagovor poznanika u Zagreb na Kongres Jehovinih svedoka i tu zvanično postaje njihov član krsteći se kako oni kažu, po izvornim ritualima iz Biblije. Naravno, pristupivši njihovoj sekti, moja majka se iz fundamenta menja i postaje ako smem reći, radikalni član njihove organizacije, odlazeći redovno na sastanke, propovedi po kućama ali takođe vodivši i mene. Konstantno nam je govorila o tome, da je to spas za čoveka, da i moj otac i ja moramo postati Jehovini svedoci. On se nikada nije opterećivao time što je njegova supruga, moja majka Jehovin svedok, radio je naporno i vredno kako bi nam omogućio lep i ugodan život. Tako je bilo do neke 15-te godine mog života kada sam kao pubertetlija počela da ispoljavam buntovnost i da otvoreno iskazujem neposlušnost roditeljima. Allah najbolje zna zašto, istovremeno sam odlučno negirala želju za odlascima sa majkom na njihove sastanke u tzv. „Kraljevske dvorane”.

Nažalost, tok dešavanja situacije se pogoršao i kola su krenula nizbrdo. Upoznala sam društvo koje, ispostaviće se vrlo brzo, nije bilo nimalo pozitivno. Otklju-

čala sam vrata šejtanskog sveta, sveta droge, alkohola, bluda, sveta za koji sam mislila da će mi doneti „život“, a zapravo sam dobila sve ono od čega bi se normalan čovek naježio i pobegao glavom bez obzira. Počele su svađe, nesuglasice, majka je primetila da se nešto dešava sa mnom, otac je uvek sve posmatrao sa dozom smirenosti, kako je njemu uvek i dolikovalo. Puno je radio, trudio se da sve reši u miru i tišini, bez ikakvih tenzija. Pored svih scena koje sam im pravila, za oca sam i dalje bila mezimica. Majka je bila stroga, nije posustajala u strogoći i trudu da me izvede na put dobra, mnogo se brinula zbog mene i moje budućnosti.

Sećam se kada sam jedno jutro došla kući, pod dejstvom droge, a moja majka misleći da sam pijana jurila me je po stanu i htela me tući sa kutlačom. Situacija je toliko daleko odmakla kontroli, da ona više nije znala kako da me „dovede u red“. Ja sam se za to vreme smejalala njoj u lice i skakala u transu pod uticajem opijata.

Moj jadni otac, koji je i sam odrastao u teškom, jako teškom detinjstvu, razboleo se nakon nekoliko godina, bio je bolestan ali nije hteo nikoga time opterećivati niti je išao kod doktora. Kada je doživeo moždani udar, ostao je nepokretan, nije mogao govoriti, dobio je veoma težak oblik dijabetesa usled povišenog šećera koji je verovatno već ranijih godina bio prisutan u njegovoj krvi, ali mi to nismo znali. Nakon toga dobio je još nekoliko bolesti, imao je i infarkt i kancer te je ostao potpuno nemoćan, nije više bio u mogućnosti da nastavi da radi, jednostavno je ostao invalid.

Nakon svih tih godina agonije, počela sam trenirati breakdance i baš tu mi se desi da upoznam momka turskog porekla. Nakon nekog vremena ušli smo u vezu. On nije bio neki praktikant svoje vere. 3 meseca sam

tajno bila sa njim, nisam smela reći roditeljima. Nakon što su ga upoznali, odvojili smo se i počeli živeti kao podstanari. Izašla sam elhamdulillah iz lošeg društva ali nisam očekivala da će se agonija na neki drugi način nastaviti. Prvi put dolazim u kontakt sa muslimanima, njegove sam roditelje upoznala, majku sam videla kako klanja i to je moj prvi susret sa namazom.

Iz sadašnje perspektive mogu reći da mnogo toga kod njih nije bilo u redu sa praktikovanjem Islama samo to tada nisam znala. Nakon nekog vremena, počele su u meni raditi neke emocije i misli, želela sam da izgovorim shadet što sam i učinila u jednoj od lokalnih džamija, a kasnije čak i nakon dersa jednog poznatog nemačkog daije. Nastavila sam da živim sa njim, Allah da mi oprost, nismo bili venčani i ta grešna veza se Allahovom voljom i prekinula. Nakon 7 godina u vezi sa njim, savladana bolom rastanka, majka me savetuje da odem kod sestre u Srbiju na neko vreme da se „zaleči rana”. Ne sluteći da ću jos veći problem napraviti, odlazim kod sestre. Opijam se jedno veče i upoznajem čoveka sa kojim ulazim u vezu, zatim i veridbu, a nakon nekog vremena saznajem da sam u drugom stanju. Iako mnogo grešna pred Gospodarom svih svetova, počinjem da shvatam u kakve sam se probleme uplela. Nakon jednog susreta udara mi šamar i to tako jako da sam bila povređena, u momentu kada sam bila u drugom stanju. Shvativši da sam svoj život dovela na ivicu propasti, odlučujem da odem nazad za Nemačku i da navodno posetim roditelje i njemu „sredim” papire da dođe i on. Nakon povratka u Nemačku rekla sam da sa njim ne želim više ni momenat provesti. Raskidamo veridbu, a on zajedno sa familijom odlučno odbacuje dete odrekavši ga se. Nakon toga nikada ga više u životu nisam

videla niti čula. Iako sam živela konstantno u strahu da će mi nakon poroda uzeti dete, vrlo brzo sam shvatila da ne želi ni da ga vidi, a kamoli prizna. Godinu dana sam sa sinom živela kod roditelja u stanu, ali tada je tek stvarno počeo da radi osećaj u meni da moram učiniti tevbu, ponoviti svoj sehadet i odseliti se među muslimane. Uspevam Allahovom voljom, odlazim iz stana roditelja i sa sinom se nastanjujem u gradu 150 km udaljenom od njih. Počinjem da izučavam Islam, da klanjam redovno, da postim Ramazan, osećam duhovno poboljšanje, ponovnu želju za životom iako tek tada moja majka revoltirana mojim praktikovanjem Islama, počinje da ponekad i jako agresivno nameće svoju doktrinu tj. teoriju „Spasa” koji je zagaranatovan isključivo Jehovinim svedocima. Molim Allaha da je uputi! Bilo je muslimana u gradu u kojem sam se nastanila, ali ja nisam imala mogućnost često ići na dersove i druženja jer sam bila u predgrađu bez auta i sa malim detetom.

Nakon nekih godinu dana Allahovom voljom upoznajem muškarca koji ulazi u moj život, muslimana praktičara, odlazim u Beograd da ga upoznam pred mahremima, sve zvanično. Ostajem tri nedelje tamo, videli smo se nekoliko puta i uvek u prisustvu mahrema, on je takođe kao i ja primio Islam. Zaručili smo se, ja sam se vratila u Njemačku završila sve oko papira, zatim sam otišla sa sinom u Beograd. Venčali smo se prvo šerijatski, zatim i građanski posle par meseci. Nastanili smo se u Beogradu, da bi nakon nepunih godinu dana odlučili da zajedno dođemo u Nemačku što smo elhamdulillah i uspeli.

Danas, nakon 5 godina braka, iako suočeni sa poteškoćama dunjaluka, živimo elhamdulillah zajedno sa troje dece. Trudimo se koliko možemo, mada smo svesni

da možemo mnogo više i bolje. Kada je u pitanju naša divna vera Islam, čovek uvek mora ići prema vrhu u želji za novim saznanjima jer je znanje o Islamu kao okean bez dna, dužnost nam je spoznati našeg Stvoritelja subhanehu ve te'ala.

Zahvalna sam Allahu što sam nakon toliko izgubljenih godina svog života našla smiraj duše i srca u Islamu i što sam Njegovom voljom upoznala muža koji me podržava, voli i ceni.

Molim Allaha da mi oprostimo grehe, da oprostimo mome mužu, da oprostimo svima nama naše greške jer sin Ademov nije nepogrešiv, a sva milost je u Allaha.

Layla Magdalena

OD SIHIRBAZA DO PRAVOG PUTA

Kao mlad, naivan i radoznao krenuo sam jednog dana sa tadašnjom djevojkom i njenom mamom kod žene koja pomaže ljudima to jest vračare. Uvijek sam vjerovao da Bog postoji i da reguliše sve u kosmosu, ali nikad nisam bio pokoran, kad mi ne ide u životu mislio sam da je to zbog toga što nemam kući ikonu, kandilo i krst na zidu.

Ona žena mi je napravila neki sihr vjerovatno, tako da mi se život okrenuo naopačke, poludio sam za tom djevojkom iako je ona prije toga nekoliko godina jurila zamnom. Otišao sam u vojsku, sa njom sam raskinuo, ali i dalje mi nije bilo dobro. Kada sam došao iz vojske, nakon nekoliko dana, jedna ciganka nam je došla u kuću i uzela mi dlan da ga pogleda i počela da priča neke stvari o toj djevojci, a koje nije znao niko osim mene. Na kraju se ponudila da me izliječi od magije pod uslovom da joj moja majka da 3000 eura. Naravno, ljubazno smo je ispratili i zahvalili se na usluzi.

Počeo sam da idem u crkvu, da se molim Bogu, ali ništa nije bilo bolje. Tada sam počeo da razmišljam da nešto nije u redu sa mojim pristupom Uzvišenom Stvoritelju. Kako ja molim svetog ovog, pa onog, pa ljubiš krst, pa ikonu? Moj dobar prijatelj, svršenic bogoslovi-je, uvijek mi je bio na raspolaganju da pričamo o Bogu, kako prevazići krizu, zaštititi se od zla. Jednog dana mi reče kako mi ni on, niti bili koji drugi pop, ne može pomoći, ali njegov prijatelj hodža može sigurno.

Obzirom da mi je rekao da taj hodža živi u našoj blizini pitao sam se odakle hodže u našoj okolini kad tu nema nijednog muslimana, onda mi prođe kroz glavu kako sam uvijek za bajrame volio da slušam starog muftiju na tv, kada mi je bilo jasno da su Allah i pravoslavni Bog - jedan Bog. Pop je pitao hodžu za mene, dao mu moje ime, prezime, datum rođenja i podatke moje majke.

Posle nekoliko dana je hodža poručio da dođemo, da sam ja u jako lošem stanju. Otišli smo kod njega, najljubavnije nas je dočekaio, stavio je ahmediju, da mi Allah oprost, bio mi je smiješan sa kapom, jer je izgledala kao da je on sam pravio, pa mu nije baš uspijelo. Počeo je da mi priča o islamu, prvo što sam prihvatio srcem i pameću je da je Bog jedan, drugo sam prihvatio odmah da Isus nije božiji sin već poslanik, jer to mi je uvijek budilo sumnju dok sam išao u crkvu. E, onda je uzeo Mushaf, crni, sjećam se, i počeo kao da se moli, da okreće glavu gore-dolje, lijevo-desno i onda je pustio knjigu. Knjiga se otvorila na određenoj stranici i tada počinje drama. Hodža počinje da mi priča neke stvari koje samo ja znam o sebi. Da ne detaljšem mnogo, dao mi je zapis i reko da ga čuvam. Izvadio sam tada 50 eura da častim efendiju, ali sam zapamtio njegove riječi. „JA BOGA NE PREDAJEM.” Meni je zaista bilo bolje jedno vrijeme.

Upitao sam prijatelja koji je bio pop zbog čega se ne ženi i ne počne da radi kao sveštenik, a on mi reče: „JESI LI LUD, JESI LI VIDIO DA SMO NA POGREŠNOM PUTU, HOĆEŠ LI DA LJUDE POZIVAM U VATRU?”

Dakle, sebebom hodže, pop je bio spreman da pređe na islam.

Neko vrijeme se sve odvijalo lijepo, a onda počinju muke gubitak imetka, casti, novca, porodica u problemu...

Kada više nisam znao šta ću niti gdje ću odlazio bih u crkvu i molio se samo Bogu. Ljudi su primjetili, a i sveštenik, da ne ljubim ikone, da se ne krstim pa su me kritikovali i prestao sam ići u crkvu. Tada sam nazvao druga popa da ga pitam za hodžin broj bijesno mi je rekao da se manem toga i da ne može da priča. Nekako sam pronašao broj hodže, čuo sam se sa njim i sutradan je došao kod nas sa knjigama. Učinio je isto što i prošli put, rekao da nam se Allah smilovao i poslao njega da nas poduči vjeri, da ne možemo očekivati dobro od Allaha, a ne izvršavamo dužnosti prema Njemu. Nakon što mu je otac ponudio da plati on je rekao da ga novac ne zanima već samo dženet. Komplet porodica je bila spremna da krene putem islama.

Tada je hodža zasijao u ponom sjaju. Gledajući knjige mlađoj sestri rekao je da će je udariti auto ali da on to može spriječiti tako što ćemo mu dati 3000 € koje on navodno šalje u Novi Pazar, pa se oni tamo mole i kasnije se te pare kao zekat vraćaju nama. Bilo mi je sumnjivo sve to ali šutiš kao opčinjen, pili smo vodu koju nam je donosio, kupali se njome, tražio nam je kosu i nokte da nas liječi. Majci je bilo sumnjivo jer se pare ne vraćaju, a otac i ona su išli od vrata do vrata da pozajme novac za njega. Tada je cifra narasla već preko 6000 eura, posvađao nas je sve u kući pa je onda on zavladao.

Zekat smo davali svaki mjesec po 7.900 dinara. Pošto sam čitao Kur'an i mnoge druge knjige koje mi je donijeo, pročitao sam da zekat ne daju oni koji su zaduženi, on se tada naljutio i nije nam se javljao jedno vrijeme. Otac i sestra su bili zalučeni, a ja sam odavno po-

čeo da sumnjam u njega, kao i majka koja je govorila da je prevarant. Tada sam odlučio da odem u prvu džamiju da se raspitam, jer sam hodžu dvije godine molio da me nauči da klanjam kako bih išao u džamiju, a on mi je govorio uvijek da u džamiju idu nevjernici. Raspitao sam se i sve saznao, taj čovjek je lažirao papire i da ima privatnu firmu koja mnogo dobro radi, jednom dođe kod nas skromno u autu od 500 eura, a sledeći put u auto od 25.000 eura.

Kada sam ocu rekao šta sam saznao on se naljutio na mene, jer se uplašio da nam hodža neće više pomagati. Dešavalo se da mu damo po hiljadu eura na gomilu, a u kući nekad nije imalo ništa osim hleba da jedemo. Kada smo mu sve to rekli počeo je da nas plasi time da će tražiti da nam vrate novac iz Novog Pazara pa će mi sestra poginuti, a ja ću živjeti kao biljka. Tada ga je otac nazvao i rekao da hoće novac natrag, e onda hodža počinje da se davi polako. Zvao je mene da me nagovara da napustim porodicu i da mi on plaća stan, tad mu rekoh da hoću ali pod uslovom da on dođe kući i da nam vrati novac. Tada je došao kod nas da nam saopšti da sjutradan stiže novac ali da će nas zadesiti sudbina koju nam je on predvidio. Kada sam mu saopštio da sam prihvatio islam i da klanjam džumu on reče da lažem, Tada sam počeo da urlam na njega, a on samo što ne pade u nesvjest. Nakog toga smo se vidjeli još dva put ali nam novac nikada nije vratio.

Ja sam musliman već 4 godine, klanjam, postim, zekat ne dajem jer još uvijek imam dugova. Moji ukučani nijesu ostali u islamu, čak se i protive što sam musliman, ali popuštaju polako. Oženio se nisam jer sam za srbe musliman, a za muslimane sam srbin, ali sve je to Allahova volja.

Neka je hvala uzvišenom Allahu, neka je salavat i selam na poslednjeg Allahovog poslanika Muhameda, njegovu časnu porodicu, sve ashabe i sve koji ga slijede do Sudnjeg dana. Amin!

Jusuf

SVE ŠTO SAM ODUVJEK TRAŽILA

Zivim u hrišćanskoj porodici, oko mene su sve hrišćani tu gdje živim nema muslimana, niti džamija. Nisam imala gdje, niti na osnovu čega stvoriti pravu sliku o islamu. Otac mi je uvijek govorio da su muslimani zapravo teroristi koji ubijaju hrišćane. Nisam se puno na to obazirala već sam imala svoj stav i razmišljanje i baš zbog njegove priče povukla me želja da saznam što više o islamu.

Tada sam počela da pretražujem internet, počela čitati Kur'an, i tada sam shvatila da je zapravo Kur'an istina i da ja vjerujem da postoji samo jedan Bog i da je Muhamed alejhi salatu we sellam njegov poslanik. Tada sam postala nervozna zbog same činjenice da ne poznajem nijednog muslimana koji bi mi pomogao da podrobnije upoznam islam. Tako tragajući naišla sam na jednu hafizu Kur'ana koja je odlučila da mi pomogne. Pozvala me je u Sarajevo kada smo se i upoznale i razjasnila mi je ono što me je interesovalo. Uz njenu i pomoć njenih prijatelja vratila sam se islamu krajem jula 2017. god. U Fahdovoj džamiji, tada sam i uzela ime Rejhana, dopalo mi se jer je rečeno da onaj koji preseli kao sehid mirisaće na rejhan. Kada sam izgovorila shadet to je bio najdivniji trenutak u mom životu koji se ne može opisati, jer je sreća i snaga čovjeka koji spozna istinu neopisivim riječima.

Hvala Allahu pa sam sa 17 godina spoznala istinu, molim Ga da me na tom putu učvrsti i pomogne, kao i

sve muslimane, i da sa sehadetom na usnama dušu ispu-
stimo. Amin!

Rejhana.

ISLAM JE MOJ MIR

U ime Allaha, Milostivog, Samilosnog. Na početku, želim da kažem da sve što sam znala o islamu je to da muslimani čitaju Kur'an i da ne jedu svinjetinu. Odrasla sam sa njima, jedan od boljih drugova mi je musliman i začudo ja ga nikad nisam pitala šta je zapravo islam.

Mediji su čudo, predstavljaju islam u najgorem svjetlu, muslimane kao teroriste, a istina je potpuno drugačija.

Rođena sam u pravoslavnoj porodici, krštena sa 9 godina, u crkvu nisam išla niti sam čitala Bibliju, jer je moj otac ateista mada i okolina je takva da odlasci u crkvu znače da si lud.

Nemojte misliti da nisam bila vjernik, jer jesam. Vjerovala sam u Isusa kao božijeg sina svim svojim bićem, slavila božić i vaskrs, vjerovala u njegovo raspeće i da je dao život za naše grijehе. Krst i ikonu bogorođnice sa Isusom, sa mog krštenja, sam čuvala sve ove godine uza sebe. Kako je sve krenulo? Bio je to zahtjev za prijateljstvo na društvenoj mreži facebook. Prihvatila sam i ako je ime „svijetlo istine“ meni tada bilo smiješno. Na pitanje, „ko si ti?“ dobila sam odgovor „tvoje svijetlo istine“. Odmah me je ubacio u grupu „islam ili hrišćanstvo“ u kojoj sam ostala čisto da vidim šta se tu dešava. Bilo je svega.

Hrišćani su branili svoje, muslimani svoje. Boljelo me, priznajem, kad god bi muslimani govorili Isus nije

razapet, Isus je musliman, Isus nije Bog. Nekad sam ih vrijeđala kako iznose laži, branila sam hrišćanstvo svom silom. Rekli su mi imaš dokaze u Kur'anu, a ja sam govorila kunem se nikad Kur'an čitati neću. Ušla sam u drugu grupu, pri čemu ostajem u prvoj, i zid je ispunjavao samo hrišćanski teolog, a muslimani su samo komentarisali. Bio je tu jedan musliman koji je tako lijepo govorio, tako smireno komentarisao, slao mi dokaze iz Kur'ana i ja sam ih čitala i vjerovala u sve to ali sam odbijala da prihvatim istinu. Muslimani su predstavljali svoju vjeru kako treba i ja sam to vidjela, ali nisam htjela da prihvatim. U onoj prvoj grupi sam rekla muslimanima da odlazim iz nje i da će mi Bog dati vremena da shvatim šta je istina. Njihov odgovor je bio „otkud znaš možeš sjutra umrijeti“ na šta sam ja rekla - „ja vjerujem,“ i izašla iz obije grupe. Ostala sam u kontaktu sa nekima od njih, plakala sam i kroz suze govorila Bogu da me ne ostavlja. Jedna žena mi je slala video zapise o hrišćanima koji su prešli na islam. Zatim sam je pitala šta je to dova, a ona mi je rekla „ispruži svoje ruke ka nebu i zamoli boga da učini tvoja prsa prostranim i da te uputi na pravi put“. To sam i učinila. Učinila sam baš to - molila sam se Bogu, a ne Isusu. Nakon toga jedne noći sam sanjala da sa drugaricom tražim nekog i ne mogu da ga nađem. Tu mi ona kaže nešto i nisam shvatila (u snu) ja je pitam otkud ti to, a ona odgovara, pa, iz Kur'ana. Kada sam se probudila nisam se obazirala na taj san ali sam nakon toga opet sanjala kako šetam s nekim i taj neko mi govori o nečemu sa akcentom da to nije istina a ja mu odgovaram „Allaha mi istina je“. Zнала sam da je to to, Bog me je uputio. Ušla sam na internet, našla Kur'an i čitala. Stigla sam do dvadeset i neke sure i stala zato što sam smatrala da Božije riječi treba

lično čitati. Suprug moje prijateljice iz Srbije mi je donio Kur'an. Tad sam prvi put čula arapski jezik na cd-u. Osjećala sam jake otkucaje srca jedva sam čekala da dođem kući da čitam Kur'an. Tad sam po prvi put čula da se Kur'an ne smije čitati ako si nečist, ušla sam na internet posmatrala grupu islam ili hrišćanstvo, uvidjela sam jednog čovjeka koji na fin način komunicira te mu poslala privatnu poruku, da li si spreman, njegov odgovor je bio, zavisi za šta. A ja sam odgovorila da me učiš islamu na šta je on rekao zato sam uvijek spreman. Moram napomeniti da nikad prije nismo komunicirali, saopštila sam mu svoju situaciju čitala sam Kur'an, a on mi ga je tumačio mjesec dana. Pored njega tu su bili još ljudi koji su mi pomagali, kada sam pročitala čitav Kur'an u koji nisam ni malo sumnjala, čitavši ga sa suzama na licu, odlučila sam prihvatiti islam. Izgovorila sam šehadet pred svjedocima i sada pred vama svjedočim da ja srcem vjerujem, a jezikom potvrđujem da nema Boga osim Allaha i da je Muhamed njegov rob i Poslanik.

Put do istine je dug, a ja sam uz Allahovu pomoć zakoračila njime i molim Allaha da uz Njegovu pomoć prođem kroz kapije Dženneta.

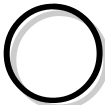
Reći će neki da sam slabić, a ja njima poručujem da sam jaka.

Najljepše riječi su Allahove riječi, a On kaže nisu slijepe oči već srca u grudima, a shvatiti mogu samo razumom obdareni.

Da Allah dženetom firdevs nagradi sve koji su mi pomagali.

P. A.

OD KATOLIČANSTVA DO ISLAMA

 dgajan sam kao katolik, išao sam na vjeronauku kao dijete, tim putem sam hodio i kao katolik živio trideset i osam godina. Mislio sam da je to ispravno, da ću tim putem cio život ići i na tom putu umrijeti. Ali, Stvoritelj nebesa i zemlje je htio drugačije.

Moj povratak islamu je imao čudan tok.

Svakako, vjera je neophodna za opstanak svakog čovjeka, samo što smo je većina bacili pod noge, trčeći za ovim svijetom i prljajući se njegovom prašinom, a zbog toga nismo stvoreni.

Kao katolik, trudio sam se da ispoštujem taj pravac, onoliko koliko sam smatrao da trebam i kako to, inače, nalažu običaji među našim narodom. To je podrazumijevalo slavljenje božića, uskrsa, odlaske na slave i poneku pričest. S tim što se u našoj kući sve to slavilo po dva puta jer je moja supruga bila pravoslavka, a ja katolik.

Nakon određenog niza problema i lošeg zdravstvenog stanja, supruga i ja počeli smo se liječiti Kur'anom. Ona se kasnije odlučila na povratak u Islam i praktikovanje istog. Kao da je juče bilo sjećam se replike na njenu odluku da počne klanjati, a koja je glasila. „U moju kuću klanjati nećeš.”

Obzirom na njenu odlučnost i ustrajnost vremenom sam i ja počeo, iz razgovora sa njom, čitanjem i istraži-

vanjem, uviđati ono što je zapravo jedina istina - da je samo Islam jedina ispravna vjera.

Nije lako čovjeku da tek tako odbaci ono na čemu je odgajan i živio tolike godine, pa sam tražio i najmanju sitnicu ne bih li se odupro onome što sam znao u dubini duše da će se sigurno desiti - moj povratak islamu.

Momenat kada sam Allahu po prvi put, nakon toliko lutanja, pao na sedždu je onaj neopisivi osjećaj pripadnosti negdje, napokon je bila popunjena ona praznina u mom srcu koja je žudila za ljubavi prema Gospodaru.

Konačno bio sam ispunjen i sretan čovjek koji je shvatio svrhu svog postojanja i preuzeo emanet koji mu je dat.

Napokon sam mogao mirno da zaspem i budim se sa osjećajem da pripadam onima kojima se Allah smilovao pa ih na pravi put i ispravno poimanje vjere uputio.

Na meni je da se trudim da na tom putu i ostanem.

Molim Allaha da nas uputi, učvrsti i među stanovnike Dženneta uvrsti. Amin.

Paljušević

IZ ZABLUDE NA PUT ISTINE

Božja volja je bila da moj put ka islamu teče postepeno, u nekoliko faza. Rođen sam u pravoslavnoj porodici, koja zapravo samo površno praktikuje ono što propovijeda crkva, tj. obilježava najveće hrišćanske praznike i krsnu slavu. Slično je i moje pređašnje iskustvo, mada sam odlazio povremeno u crkvu, molio se na način na koji sam mislio da je ispravan. Uzvišeni Bog je, međutim, imao drugačiji plan, a nakon nekoliko godina liječenja Kur'anom približio sam se islamu. Vrlo je moguće da mnogi ljudi koji nisu vjernici, liječenje Kur'anom doživljavaju kao odlazak kod ljekara - dobiješ terapiju, nakon čega simptomi nestaju i slično. Stvar je, međutim, drugačija, jer onaj ko se liječi Kur'anom treba da zna da je Uzvišeni Bog iscjelitelj i utješitelj.

U svojoj plemenitoj knjizi, Allah kaže: „I objavljujemo u Kur'anu ono što je lijek i milost vjernicima, a nevjernicima on samo povećava propast”.

Ispostavilo se da je moj put u islam time tek otpočeo, saznanje da postoji paralelni, duhovni svijet koji nas okružuje, te da Kur'an kao posljednja Allahova objava štiti od šejtanskog djelovanja, neminovno otvara neke nove vidike. Druga faza je druženje sa ljudima koji su takođe povratnici u islam, njihova borba i nastojanje da zasluže Allahovo zadovoljstvo. To me je takođe još više približilo vjeri. Kroz druženje saznao sam puno o islamu, propisima vjere... A potom, kao logičan slijed događaja, došlo je na red čitanje i proučavanje. Uz po-

moć pomenutih ljudi - povratnika u islam, kao i još jednog mladića, koji je rođen kao musliman, a koji već nekoliko godina praktikuje vjeru i koji je uz dosta zalaganja sakupio dragocjeno znanje, došao sam do saznanja da je islam jedina prava, potpuna vjera. Vjerovatno sam do takvog saznanja došao i prije nego što sam primio islam, ali strah od toga kako će reagovati porodica, rodbina, prijatelji, sredina u kojoj sam rođen i u kojoj živim, doprinijeli su da malo odugovlačim sa odlukom.

No, zahvaljujući Allahu na uputi, a potom i pomenutoj braći muslimanima na trudu koji su uložili, prihvatio sam islam i već neko vrijeme praktikujem vjeru - klanjam, postim mjesec Ramazana, trudim se da sprovedem u djelo makar temeljne propise. Nadam se da ću uz Allahovu pomoć vremenom postajati sve jači. Iskusio sam već da put vjernika nije lak, da je prožet raznim iskušenjima. Iskušenja su, međutim, neminovnost za vjernika. Ali slast vjere i činjenica da sam krenuo putem na koji poziva Gospodar svjetova, mnogo su iznad oovsvjetskih zadovoljstava koja su prolaznog karaktera.

Molim Allaha da ustrajem na pravom putu! Amin!

A. R.